

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr.208/A

Dosar nr./42/2016

Ședința publică din 13 iunie 2019

Pe rol se află pronunțarea supra cauzei penale având ca obiect apelul declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Ploiești** împotriva sentinței penale nr.167 din data de 20 decembrie 2017, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, privind pe inculpații **A., B. și C.**, precum și apelurile declarate de inculpații **A. și B.** împotriva aceleiași sentințe.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 8 mai 2019, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere care face parte integrantă din prezenta hotărâre, iar pronunțarea s-a amânat la data de 22 mai 2019, la 5 iunie 2019 iar apoi la 13 iunie 2019 când,

ÎNALTA CURTE,

Deliberând asupra cauzei de față,

În baza lucrărilor din dosar, constată următoarele:

***Prin sentința penală nr.167 din data de 20 decembrie 2017, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie,** s-au hotărât următoarele:*

În temeiul art. 5 din Codul penal, în baza art.386 alin.1 din Codul de procedură penală s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatei A. **din** infracțiunile de luare de mită prevăzută de art. 289 alin.1 din Codul penal raportat la art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 din Codul penal; abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin.1 din Codul penal cu aplicarea art.5 din Codul penal. **în infracțiunile de** luare de mită prevăzută de art. 254 alin. 1 din Codul penal din 1969 raportat la art. 6 și art.7 al Legii nr. 78/2000 și abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248, art.248¹ din Codul penal din 1969.

În baza art. 396 alin. 2 din Codul de procedură penală a fost condamnată inculpata **A.** (...) la o **pedeapsă de 4 (patru) ani închisoare** și 3 (trei) ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a doua, lit. b) și c) din Codul penal din 1969 , pentru comiterea infracțiunii de *luare de mită* prevăzută de art. 254 alin. 1 din Codul penal din 1969 raportat la art. 6 și art.7 al Legii nr. 78/2000.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal din 1969, au fost interzise inculpatei drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit.a teza a II-a, lit. b) și c) din Codul penal din 1969, ca pedeapsă accesorie.

În baza art. 86¹ din Codul penal din 1969, s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supravegherea Serviciului de Probațiune Prahova, pe un termen de încercare de 6 ani, stabilit în condițiile art.86² din Codul penal din 1969.

În baza art. 86³ alin.1 din Codul penal din 1969, pe durata termenului de încercare s-a hotărât ca inculpata să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte, lunar, la Serviciul de Probațiune Prahova;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

În baza art.71 alin.5 din Codul penal din 1969, a fost suspendată executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii.

În baza art. 404 alin. 2 din Codul de procedură penală a fost atrasă atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 86⁴ și art.83 din Codul penal din 1969.

Conform art. 254 alin. 3 din Codul penal din 1969 s-a dispus confiscarea de la inculpată a sumei de 500 euro, echivalent în lei la data plății efective.

În temeiul art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit b) teza a-I-a din Codul de procedură penală a fost achitată inculpata **A.**, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248, art.248¹ din Codul penal din 1969.

În baza art. 404 alin. 4 lit. c) din Codul de procedură penală s-a dispus menținerea măsurii sechestrului asigurător aplicat asupra imobilului aparținând inculpatei **A.**, respectiv asupra imobilului situat în, **până la concurența sumei de 500 de euro.**

În baza art. 274 alin. 1 din Codul de procedură penală inculpata a fost obligată la plata sumei de 1200 lei, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat.

II. În temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. (1) lit b) teza a-II-a din Codul de procedură penală a fost achitat inculpatul **B.** (...), sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin.1 din Codul penal din 1969 cu aplicarea art.5 din Codul penal.

În baza art. 404 alin. 4 lit. c) din Codul de procedură penală s-a dispus ridicarea măsurii sechestrului asigurător aplicat asupra imobilelor aparținând inculpatului **B.**, respectiv asupra terenului situat în

III. În temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza a-II-a din Codul de procedură penală a fost achitată inculpata **C.** (...), fără antecedente penale, sub aspectul săvârșirii complicității la infracțiunea de abuz în serviciu,

dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 48 din Codul penal din 1969 raportat la art.13² din Legea nr. 78/2000 combinat cu art. 297 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În baza art. 404 alin. 4 lit. c) din Codul de procedură penală s-a dispus ridicarea măsurii sechestrului asigurător aplicat asupra apartamentului situat în

S-a luat act că UAT nu s-a constituit parte civilă în procesul penal.

În temeiul art. 275 alin. 3 din Codul de procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina statului.

Pentru a pronunța această sentință, instanța a fond a reținut următoarele:

Referitor la starea de fapt s-a arătat că în urma unei proceduri de licitație publică organizată de unitatea administrativ – teritorială, având ca obiect concesionarea unor terenuri aflate în proprietatea privată a orașului, jud. Prahova, au fost încheiate mai multe contracte de concesiune:

- contractul de concesiune înregistrat cu nr.26536/31.10.2007, încheiat între Primăria orașului, în calitate de concedent, și numitul D., în calitate de concesionar, pentru terenul în suprafață de 187 m.p., situat în, la un preț de 454 euro/m.p. (84.988 euro); la data de 09.11.2009 s-a încheiat actul adițional nr. 1 în baza căruia E. a dobândit calitatea de concesionar al aceluiași teren, în contextul în care la data de 10.09.2009 acesta cumpărase de la D. imobilul în curs de execuție edificat de acesta pe terenul în suprafață de 187 m.p.;

- contractul de concesiune înregistrat cu nr. 26543/31.10.2007, încheiat între Primăria orașului, în calitate de concedent, și F., în calitate de concesionar, pentru terenul în suprafață de 213 m.p., situat în, la un preț de 450 euro/m.p.;

- contractul de concesiune înregistrat cu nr. 26883/31.10.2007, încheiat între Primăria Orașului, în calitate de concedent și numita G., prin procurator H., în calitate de concesionar, pentru terenul în suprafață de 242 m.p., situat în, la un preț de 434 euro/m.p. (105.028 euro); la data de 06.01.2010 s-a încheiat actul adițional nr. 1 în baza căruia H. a dobândit calitatea de concesionar al aceluiași teren, în contextul în care la data de 17.12.2009 acesta cumpărase de la G. fundația ce fusese construită pe terenul în suprafață de 242 m.p.

Toate cele trei contracte de concesiune au avut ca destinație stipulată construirea de locuințe, iar concesionarii sus-menționați au urmărit să devină proprietari ai terenurilor concesionate.

În contextul în care prețul redevenței din contractele de concesiune era unul ridicat și potrivit *Hotărârii Consiliului Local nr. 248/30.11.2006*, în vigoare la acea dată, **prețul de folosință urma a se adăuga la prețul de vânzare stabilit de Consiliul Local pe baza unui raport de evaluare, sumă din care urma a fi scăzută valoarea achitată de concesionar de la data concesiunii până la data încheierii contractului de vânzare-cumpărare, rezultând prețul final de vânzare**, persoanele interesate au făcut demersuri pentru a cumpăra terenurile la prețuri cât mai mici, modalitatea de calcul stabilită prin hotărârea sus-menționată.

În acest sens, martorul denunțator I., care avea un interes patrimonial direct în legătură cu terenul concesionat lui F., împreună cu care edificase un imobil

(compus din mai multe apartamente) pe suprafața respectivă, în scop de revânzare, în vara anului 2010, a purtat o discuție cu un magistrat judecător din cadrul Judecătoriei, respectiv cu inculpata A., căreia i-a expus situația de fapt și a întrebat-o în ce condiții ar putea să aibă, în contextul în care se adresează instanțelor judecătorești, câștig de cauză. Magistratul judecător, respectiv inculpata A. i-a spus că s-ar putea adresa Judecătoriei cu o acțiune având ca obiect **obligăție de a face** prin care să ceară obligarea unității administrativ-teritoriale să încheie contractele de vânzare cumpărare în conformitate actele normative incidente, însă pentru aceasta ar trebui ca mai întâi să se adreseze Consiliului Local cu o cerere prin care să solicite vânzarea, pentru a avea un răspuns oficial al autorității publice. Totodată, magistratul judecător i-a dat de înțeles ofițerului de poliție că este o opinie personală și că nu are certitudinea că și alți magistrați judecători de la Judecătoria ar fi de acord cu punctul său de vedere.

În acest context, martorul I. i-a solicitat sprijinul magistratului judecător interesându-se cum ar trebui să procedeze pentru soluționarea **favorabilă și într-un termen scurt a demersului său, dându-i de înțeles magistratului că va fi recompensat dacă va fi ajutat.**

Magistratul judecător A. a acceptat promisiunea lui I. în sensul primirii unor foloase necuvenite și l-a îndrumat cum să procedeze pentru ca acțiunea ce urma a fi introdusă la Judecătoria să-i fie repartizată, învățându-l să depună mai multe cereri identice și în situația în care la repartizarea aleatorie ar fi fost desemnat un alt magistrat decât aceasta, să renunțe la acele cereri.

Totodată, aflând de la I. că mai sunt și alte persoane într-o situație similară cu a lui, magistratul judecător A. l-a îndemnat pe acesta să discute și cu ceilalți concesionari pentru a-i determina să facă și ei aceleași demersuri astfel încât să nu se atragă atenția asupra situației create, în sensul că ofițerul de poliție ar fi fost singurul avantajat în această modalitate.

Ulterior discuției avute cu magistratul judecător A., martorul I. a purtat discuții cu J., F. și H., căroră le-a spus ce demersuri trebuie să facă pentru a avea câștig de cauză, respectiv să formuleze cereri de cumpărare a terenurilor inițial concesionate și ulterior refuzului reprezentanților unității administrativ teritoriale să introducă acțiuni la Judecătoria, pentru a solicita obligarea Consiliului Local să încheie contracte de vânzare – cumpărare pentru terenuri. Urmare acestor discuții, la propunerea lui H. s-a stabilit ca toate părțile interesate să încheie contracte de asistență juridică cu avocata K., din cadrul Baroului, pentru reprezentarea în instanță.

Părțile interesate au urmat pașii procesuali indicați de magistratul judecător A..

Astfel, la data de 08.07.2010, L. a formulat cererea de cumpărare a terenului anterior concesionat, care a fost înregistrată la Primăria orașului cu nr. 15958 din aceeași dată, în solicitarea astfel formulată fiind invocate prevederile HCL nr. 248/30.11.2006, redevența achitată până la data depunerii cererii fiind de 19.951 euro.

La data de 08.07.2010 H. a formulat cerere de cumpărare a terenului anterior concesionat, care a fost înregistrată la Primăria oraşului cu nr. 15954 din aceeaşi dată, în solicitarea astfel formulată fiind invocate prevederile HCL nr. 248/30.11.2006, redevenţa achitată până la data depunerii cererii fiind de 19.951 euro.

La data de 08.07.2010, F. a formulat cerere de cumpărare a terenului anterior concesionat, care a fost înregistrată la Primăria oraşului cu nr. 15959 din aceeaşi dată, în solicitarea astfel formulată fiind invocate prevederile HCL nr. 248/30.11.2006, redevenţa achitată până la data depunerii cererii fiind de 24.681,58 euro.

Cei trei concesionari au depus împreună cu cererile de cumpărare şi rapoarte de evaluare întocmite de expertul evaluator M. prin care s-a stabilit un preţ de piaţă de 47 de euro/m.p.

Faptul că toate cererile au fost formulate de către concesionari după o prealabilă punere de acord, rezultă din faptul că au fost depuse la aceeaşi dată, dar şi din cuprinsul solicitărilor. Astfel, concesionarii sus-menţionaţi au solicitat reprezentanţilor unităţii administrativ-teritoriale să încheie contracte de vânzare-cumpărare cu aceştia pentru terenurile concesionate la un preţ care să fie acela al totalului redevenţei plătite până la acel moment şi să se constate implicit că acest preţ ar fi fost deja achitat în condiţiile în care aceste sume depăşeau preţul determinat de către expert.

Cererile astfel formulate au fost dezbătute în cadrul şedinţei de Consiliu Local din data de 06.08.2010, ocazie cu care, în urma voturilor exprimate s-a hotărât respingerea propunerilor de preţ pentru vânzarea – cumpărarea terenurilor anterior concesionate numiţilor F., L. şi H..

Din examinarea procesului-verbal de şedinţă astfel întocmit dar şi din cuprinsul cererilor rezultă în mod evident că nu a existat un refuz al reprezentanţilor unităţii administrativ-teritoriale de a vinde concesionarilor terenurile concesionate la preţul determinat conform hotărârilor Consiliului Local incidente, votul exprimat de consilierii locali prezenţi având în vedere doar preţul de vânzare agreeat de cumpărători sau modalitatea de determinare a acestuia, altele decât cele stabilite prin Hotărârea Consiliului Local nr.248/2006, fără a exista vreun refuz explicit al reprezentanţilor unităţii administrativ - teritoriale de a vinde terenurile respective la un preţ determinat în conformitate cu prevederile actului normativ la care s-a făcut referire.

Întrucât consilierii locali nu au fost de acord cu nicio variantă de preţ propusă (este de menţionat că nu s-a discutat vânzarea terenurilor concesionate la preţuri determinate conform prevederilor H.C.L. cu nr. 248/2006), cererile privind cumpărarea terenurilor concesionate, formulate de concesionari, au fost respinse.

În urma discuţiilor purtate de martorul denunţător I. cu inculpata A. dar şi cu celelalte persoane interesate, acesta a contactat-o pe avocata K., căreia i-a spus că împreună cu F. intenţionează să se adreseze Judecătoriei cu acţiune având ca obiect obligaţie de a face prin care să solicite obligarea reprezentanţilor unităţii administrativ teritoriale să încheie contracte de vânzare – cumpărare pentru terenurile concesionate. Aceasta a fost de acord să reprezinte în instanţă

interesele persoanelor la care s-a făcut referire mai sus și în același context a aflat de la I. că dorește **ca toate cererile să fie judecate de magistratul judecător A.**, sens în care, în condițiile în care la repartizarea aleatorie a cauzelor acțiunilor acestora nu ar fi fost repartizate sus-numitei, să procedeze la renunțarea la acele cereri și să formuleze altele cu același obiect, până la atingerea scopului propus.

După respingerea cererilor formulate de către concesionari privind cumpărarea terenurilor concesionate de la Consiliul Local ..., avocata K. a introdus la Judecătoria trei acțiuni, formulate în numele soților H. și N. – dosar înregistrat cu nr./310/2010, la data de 03.09.2010, F. și O. – dosar înregistrat cu nr./310/2010, la data de 03.09.2010, L. și P. – dosar înregistrat cu nr./310/2010, la data de 07.09.2010.

La repartizarea aleatorie informatizată, dosarele cu numerele/310/2010 și nr./310/2010 au fost atribuite spre soluționare magistratului judecător A., iar dosarul înregistrat cu nr./310/2010 a fost dat spre soluționare unui alt magistrat – judecător. În aceste împrejurări, având în vedere discuția purtată de I. cu inculpata A., la Judecătoria a fost introdusă o nouă acțiune în numele soților F. și O., prin intermediul aceluiași apărător ales, noua cauză fiind înregistrată cu nr./310/2010, la data de 05.10.2010, iar la repartizarea aleatorie informatizată a fost investit să soluționeze cauza magistratul judecător A..

La data de 27.10.2010, prin încheierea pronunțată în dosarul nr./310/2010, Judecătoria a luat act de poziția soților Q. în sensul că au înțeles să renunțe la acțiunea ce făcea obiectul respectivei cauze.

Magistratul judecător A. a procedat la conexarea cauzelor înregistrate cu nr./310/2010 și nr./310/2010 la dosarul cu nr./310/2010, judecarea în cadrul aceluiași dosar a celor trei pricini fiind făcută apreciindu-se că există identitate de pârâți și că obiectul și cauza ar fi aceleași, diferind reclamanții, și că între dosare ar fi existat o strânsă legătură.

Prin sentința civilă nr.1368 pronunțată la data de 11.11.2010, magistratul judecător A. a admis acțiunile conexe formulate de reclamanții sus-menționați împotriva orașului ... -prin primar și a Consiliul Local ..., pârâții fiind obligați să încheie contracte de vânzare -cumpărare pentru terenurile care făceau obiectul contractelor de concesiune, instanța stabilind prețul vânzării ca fiind cel determinat prin rapoartele de evaluare depuse la dosar de părți, altul decât cel ce ar fi trebuit să fie stabilit dacă s-ar fi ținut cont de dispozițiile HCL nr. 248/2006, în vigoare la acea dată. Cu aceeași ocazie instanța a constatat că la momentul pronunțării hotărârii prețul ar fi fost achitat de către reclamanți.

Din considerentele hotărârii rezultă că instanța de judecată, respectiv magistratul judecător A., a apreciat că din valoarea determinată de către expertul evaluator ar trebui să fie dedusă valoarea achitată de concesionar până la acel moment, astfel cum solicitaseră reclamanții, făcându-se referire la hotărârile Consiliului Local nr.183/15.09.2006 și nr. 248/30.11.2006, precum și la dispozițiile art.123 din Legea nr.215/2001.

Stabilirea prețului de vânzare de către magistratul judecător ca fiind diferența dintre prețul determinat de evaluator și valoarea achitată de concesionar până la acea dată s-a făcut prin interpretarea actelor normative la

care s-a făcut referire în considerentele sentinței, Consiliul Local adoptând anterior o hotărâre care prevedea metoda de calcul.

Astfel, au fost invocate prevederile Hotărârii Consiliului Local nr. 248/30.11.2006 care la art. 3 stabilea că *prețul de folosință se adaugă la prețul de vânzare stabilit de Consiliul Local pe baza raportului de evaluare și că din această sumă se scade valoarea achitată de concesionar de la data concesiunii până la data încheierii contractului de vânzare - cumpărare, rezultând prețul final.*

S-a făcut referire și la prevederile art. 969 din Codul Civil în vigoare la acea dată, care stabilea că încheierea contractului nu poate fi decât expresia acordului de voință al părților, dar s-a reținut că în mod excepțional, când legiuitorul stabilește obligația de a fi vândute anumite bunuri, și aceasta nu este îndeplinită de către persoanele cărora le incumbă, se poate dispune pe care judecătorească obligarea la încheierea actului.

S-a mai reținut de către instanță că pârâții, prin adresa nr.26701/10.11.2010, au revenit asupra poziției inițiale de respingere a acțiunilor și au învederat că *lasă la latitudinea instanței oportunitatea vânzării.*

Hotărârea judecătorească nu a fost atacată iar ulterior au fost încheiate contracte de vânzare – cumpărare la prețul stabilit de instanța de judecată prin sentința rămasă definitivă prin neapelare.

Imediat după introducerea acțiunilor la Judecătoria, martorul I. a purtat o discuție cu martora R., spunându-i acesteia că intenționează să-i facă un cadou magistratului judecător A., persoană cunoscută de martoră, sens în care a precizat că ar vrea să-i cumpere din magazinul societății comerciale administrate de către aceasta un obiect de vestimentație mai deosebit, respectiv o haină din blană. I. nu i-a explicat martorei care este motivul real al intenției sale de a-i face un cadou magistratului-judecător. Martora, cunoscând care sunt preferințele vestimentare ale magistratului-judecător A., i-a spus lui I. că nu deținea la acel moment un obiect de vestimentație mai deosebit în magazin și și-a exprimat disponibilitatea să cumpere o haină din blană cu ocazia primei deplasări pe care urma să o facă în Turcia pentru aprovizionare. I. i-a precizat martorei că dorește să achiziționeze un obiect în valoare de câteva sute de euro și a rugat-o pe martoră să-i remită ea, la întoarcerea din Turcia, bunul achiziționat magistratului judecător A. căreia să-i spună că este vorba de un cadou din partea acestuia. La sfârșitul lunii decembrie 2010 martora a plecat în Turcia de unde a cumpărat un obiect vestimentar, în valoare de aproximativ 500 de euro, pe care l-a remis magistratului judecător înainte de sărbătorile de Crăciun, comunicându-i că este vorba de un cadou din partea lui I..

Banii necesari achiziționării obiectului vestimentar au fost ceruți de I. persoanelor interesate: F., J. și H., care au fost de acord cu oferirea sumelor de bani în contextul în care au fost asigurați că acțiunile depuse în instanță vor fi soluționate favorabil dar și cu celeritate, în schimbul obținerii unor foloase necuvenite de către magistratul-judecător investit cu soluționarea cauzei.

Urmare hotărârii instanței, între reclamanti și - Consiliul Local prin primarul orașului s-au încheiat următoarele contracte de vânzare– cumpărare:

Contractul de vânzare - cumpărare autentificat cu nr. 1787/30.12.2010 – Bir. Notarului Public S., din, încheiat între Consiliul Local, în calitate de vânzător, și F., în calitate de cumpărător, având ca obiect terenul situat în, în suprafață de 213 m.p., categoria curți construcții, pentru prețul de 42.918, 16 lei – inclusiv TVA, în care s-a menționat că prețul a fost achitat până la data autentificării actului de vânzare – cumpărare;

Contractul de vânzare – cumpărare autentificat cu nr. 1788/30.12.2010 – Bir. Notarului Public S., din, încheiat între Consiliul Local, în calitate de vânzător, și H., în calitate de cumpărător, având ca obiect terenul situat în, în suprafață de 242 m.p., categoria curți construcții, pentru prețul de 46.686, 52 lei – inclusiv TVA, în care s-a menționat că prețul a fost achitat până la data autentificării actului de vânzare – cumpărare;

Contractul de vânzare- cumpărare autentificat cu nr. 1789/30.12.2010 – Bir. Notarului Public S., din, încheiat între Consiliul Local, în calitate de vânzător, și Ș., pentru E., în calitate de cumpărător, având ca obiect terenul situat în, în suprafață de 187 m.p., categoria curți construcții, pentru prețul de 37.679, 32 lei – inclusiv TVA, în care s-a menționat că prețul a fost achitat până la data autentificării actului de vânzare – cumpărare.

S-a arătat că probatoriul administrat în cauză demonstrează modul defectuos în care au fost exercitate atribuțiile de serviciu de către mai mulți reprezentanți/angajați ai unității administrativ-teritoriale, faptă ce a avut drept consecință încheierea celor trei contracte de vânzare-cumpărare la un preț inferior celui la care inițial Consiliul Local ... ar fi fost de acord să le vândă celor trei concesionari.

Astfel, se mai arată în actul de sesizare a instanței, prin achiesarea la pretențiile reclamanților în dosarul înregistrat la Judecătoria cu nr./310/2010, respectiv prin comunicarea că Primăria orașului își însușește rapoartele de evaluare întocmite de evaluatorul autorizat M. pentru terenurile concesionate numiților H., L. și F. și nu se solicită efectuarea unei expertize judiciare de evaluare pentru aceste terenuri dacă reclamanții nu solicită „restituirea unor eventuale diferențe de bani”, poziție procesuală, materializată în adresa înregistrată cu nr. 26.701/10.11.2010, semnată de inculpatul B., în calitate de primar, și de inculpata C., în calitate de secretar, dar și pentru consilierul juridic T., a fost exprimată o poziție contradictorie cu întâmpinarea depusă la dosarul cu nr./310/2010 (dosar conexat ulterior la dosarul cu nr./310/2010), înregistrată la Primăria orașului cu nr. 24.134/18.10.2010, prin care se arătase inițial că oportunitatea vânzării unui teren proprietate privată a orașului o apreciază Consiliul Local ... în conformitate cu prevederile Legii nr. 215/2001.

Prin nesocotirea hotărârilor Consiliului Local ... care stabileau condițiile în care se puteau înstrăina, în anumite situații, terenurile ce făceau obiectul unor contracte de concesiune, inculpatul B. a comunicat Judecătoriei, care solicitase Consiliului Local ... să-și exprime poziția procesuală față de susținerile reclamanților din dosarul înregistrat cu nr./310/2010, că Primăria Orașului își însușește rapoartele de evaluare întocmite de către evaluatorul autorizat pentru terenurile a căror vânzare se solicitase, „atâta timp cât cei trei

concesionari nu solicită” Primăriei oraşului „restituirea unor eventuale diferenţe de bani”, menţionând totodată că „rămâne la latitudinea instanţei oportunitatea vânzării”. Or, în realitate, era atribuţia Consiliului Local, potrivit Legii nr. 215/2001, să aprobe rapoartele de evaluare, ceea ce nu se întâmplase.

În procesul verbal din data de 06.08.2010 încheiat cu ocazia şedinţei Consiliului Local s-a consemnat poziţia primarului B. cu privire la preţul de vânzare agreat de concesionari, respectiv că redevenţa este o taxă şi nu are legătură cu cererea persoanelor interesate şi că i-a sugerat uneia dintre aceste persoanele interesate, H., care avea şi calitatea de consilier local, să se adreseze instanţei de judecată.

Martorul I. a dat asigurări martorilor F. şi J. că Primăria Oraşului nu se va opune în instanţă pretenţiilor reclamanţilor. Or, deşi în întâmpinarea la care s-a făcut referire s-a solicitat respingerea acţiunii, prin adresa ulterioară s-a menţionat că Primăria oraşului îşi însuşeşte rapoartele de evaluare şi achiesează la pretenţiile reclamanţilor dacă nu se solicită restituirea unor sume.

Aceleaşi argumente conturează atitudinea subiectivă şi a secretarului oraşului, inculpata C., care, deşi cunoştea poziţia Consiliului Local cu privire la cererile concesionarilor, reclamanţi în cauza înregistrată la Judecătoria cu nr./310/2010, l-a sprijinit pe primarul oraşului, inculpatul B., să păgubească unitatea administrativ-teritorială cu suma de **920.716,64 lei (214.734,39 euro)**. Astfel, aceasta a semnat adresa prin care s-a comunicat Judecătoriei aşa-zisa poziţie procesuală a unităţii administrativ-teritoriale cu referire la susţinerile reclamanţilor din dosarul menţionat, atât în calitatea deţinută dar şi pentru consilierul juridic, T., deşi în realitate Consiliul Local nu fusese de acord să vândă terenurile concesionate la preţurile agreate de reclamanţi iar rapoartele de evaluare nu fuseseră aprobate prin hotărâre de consiliu local. Adresa respectivă a creat premisele neatacării hotărârii pronunţate având în vedere că promovarea căii de atac ar fi fost aparent lipsită de interes.

În acelaşi context, hotărârea judecătorească pronunţată de inculpata A. – sentinţa civilă cu nr. 1368/11.11.2010 – aşa cum s-a arătat, nu a fost atacată, deşi în mod evident bugetul unităţii administrativ-teritoriale a fost păgubit, raportat la prevederile Hotărârii cu nr. 284/30.11.2006 a Consiliului Local, care stabileau cum se calculează preţul de vânzare, împrejurare cunoscută de persoanele responsabile. Este de menţionat că din cadrul Departamentului juridic al unităţii administrativ-teritoriale făceau parte la acea dată inculpatele T. şi Ț..

Instanţa de fond a reţinut că materialul probator administrat în cauză demonstrează dincolo de orice dubiu rezonabil existenţa unei discuţii între inculpata A. şi martorul denunţător I. în incinta magazinului deţinut de martora R., discuţie în care, contrar oricăror standarde de conduită profesională, inculpata A., în calitate de magistrat cu experienţă notabilă în activitatea judiciară, l-a informat pe martorul I. cu privire la opinia sa asupra unei afaceri judiciare, spunându-i totodată că nu poate garanta că aceasta este şi opinia celorlalţi magistraţi judecătoreşti ai instanţei competente, dar că există mijloace prin care sistemul de repartizare

aleatorie a cauzelor ar putea fi eludat, astfel încât toate cererile de chemare în judecată să fie soluționate de același judecător.

Deși martorul denunțator I. a promis un folos în schimbul sprijinului acordat, inculpata A., a acceptat continuarea discuției confidențiale cu acesta, sfătuindu-l în mod corespunzător pentru a obține câștig de cauză în contextul demersului judiciar pe care martorul dorea să-l promoveze.

S-a arătat că în susținerea apărării, inculpata A. a recunoscut purtarea discuției cu martorul denunțator, însă a fost vehement negat conținutul discuției confidențiale, afirmându-se în mod constant că discuția confidențială ar fi avut ca obiect anumite procedee chirurgicale la care inculpata A. a recurs și de care și martorul denunțator ar fi fost de asemenea interesat.

Instanța a arătat că apărările inculpatei A. nu au putut fi primite, fiind infirmate de materialul probator administrat în cauză.

S-a arătat că din depozițiile martorei R. a rezultat că discuția dintre inculpată și martorul denunțator cu privire la operația în urma căreia inculpata a reușit să revină la o greutate normală, a avut loc în prezența martorei R., neexistând niciun motiv pentru continuarea discuției pe acest aspect într-un cadru confidențial. Martorul denunțator i-a solicitat martorei R. posibilitatea de a discuta în mod confidențial cu inculpata A., toemai pentru a afla informații cu privire la modul de soluționare a demersului judiciar necesar pentru satisfacerea intereselor sale de ordin patrimonial.

Conform depozițiilor date de martorul I. în cursul urmăririi penale: “(...) În această situație m-am gândit că ar fi bine să discut și cu un judecător de la Judecătoria specializat în litigii civile, în contextul în care eram în relații apropiate cu numita R. administrator al unei societăți comerciale ce deține un magazin în orașul și știam că aceasta este la rândul ei prietenă cu judecătoarea A. din cadrul Judecătoriei, am rugat-o să-mi faciliteze o întâlnire cu aceasta la magazinul ei. Eu nu i-am spus numitei R. motivul real pentru care voiam să mă întâlnesc cu judecătoarea spunându-i că aș vrea să vorbesc cu aceasta referitor la operația pe care știam că o făcuse. La scurtă vreme R. m-a anunțat că A. se află la magazinul ei context în care m-am dus să discut cu aceasta.(...)”

(...) Aceasta a fost de acord iar eu i-am expus pe scurt situația privind terenul concesionat explicându-i că sunt direct interesat întrucât împreună cu F. am edificat o locuință împreună pe un teren concesionat de la Primăria, pe numele acestuia. Totodată i-am spus că am luat legătura cu o avocată care mi-a spus că s-ar putea ataca hotărârea de consiliu local la care am făcut referire anterior prin promovarea unei acțiuni în contencios administrativ și că ulterior am aflat că se adoptase o altă hotărâre de consiliu local care era în vigoare care modifica hotărârea anterioară în sensul că prețul de vânzare urma a fi stabilit printr-un raport de evaluare fără a fi condiționat de prețul redevenței contractului de concesionare. Doamna judecător mi-a spus că în situația expusă de mine nu trebuie promovată o acțiune în contencios administrativ și că problema poate fi rezolvată prin promovarea unei acțiuni la Judecătoria având ca obiect obligația de a face prin care să solicităm obligarea reprezentanților unității administrativ teritoriale să respecte hotărârea

consiliului local în vigoare la acea dată. Totodată doamna judecător A. m-a învățat să solicit consiliului local... să-mi vândă terenul concesionat conform hotărârii consiliului local în vigoare pentru a avea un punct de vedere oficial în care să rezulte poziția acestuia și că după obținerea acestui document, dacă se va refuza vânzarea, să promovăm acțiunea la Judecătoria

Cu aceeași ocazie i-am explicat că mai există și alte persoane interesate iar doamna judecător și-a exprimat opinia că este bine că sunt și alții în aceeași situație pentru a nu se atrage atenția nefiind un caz izolat.

*După ce i-am relatat cele menționate, doamna judecător mi-a spus că după părerea ei acțiunea ar fi admisibilă dar nu știe dacă alți colegi judecători de la Judecătoria ar avea aceeași opinie și că nici nu poate să poarte o discuție cu colegii judecători în acest sens. Eu i-am spus doamnei judecător că voi fi atent cu ceva dându-i de înțeles că-i voi oferi un cadou, că va fi recompensată pentru ajutorul acordat și întrebând-o ce aș putea face pentru soluționarea favorabilă a demersului meu. Doamna judecător **nu a respins oferta mea** și mi-a dat de înțeles că mă va ajuta. De asemenea A. mi-a spus că este bine să angajăm un avocat care să reprezinte interesele atât ale lui F. cât și ale celorlalte persoane interesate dacă vor fi de acord cu promovarea acțiunii, și în situația în care prin repartizarea aleatorie va fi desemnat un alt judecător... decât ea, să formuleze alte cereri și să le retragă pe cele deja introduse.(...).*

Curtea de Apel a arătat că poziția procesuală exprimată de martorul denunțator I. este confirmată și prin depozițiile date de martora R. în fața organelor de urmărire penală.

S-a mai reținut că depozițiile date de martorul denunțator I. sunt confirmate prin declarațiile date de martorii J. și F., acesta din urmă afirmând că ”În acest context I. mi-a spus că se va rezolva situația prin formularea unei acțiuni la Judecătoria întrucât are o înțelegere la un judecător.”

Existența discuției prealabile, purtate în mod confidențial în incinta magazinului deținut de martora R., este demonstrată și prin declarațiile date în cursul anchetei de **martora K.**, de profesie avocat, la serviciile căruia martorul denunțator a recurs. Astfel, martora K. a susținut că a fost de acord să promoveze o acțiune având ca obiect obligația de a face, gândindu-se că I. are pregătire juridică, considerând că o astfel de acțiune este admisibilă.

S-a reținut că numai în condițiile unei discuții inițiale, martorul denunțator I. putea cunoaște care este opinia inculpatei A., precum și eventualitatea unei eludări a sistemului de repartizare aleatorie a cauzelor, prin introducerea repetată a unor cereri de chemare în judecată, până în momentul în care una dintre cereri era repartizată completului de judecată preferat și apoi celelalte cereri erau retrase.

Chiar dacă în cursul cercetării judecătorești martorele R. și K. au revenit asupra declarațiilor date inițial în fața organelor de urmărire penală, invocând diferite motive, poziția exprimată ulterior de cele două martore nu poate infirma realitatea celor susținute în mod constant de către martorul denunțator I.. Deși martora R. a confirmat prin poziția adoptată în fața organelor de anchetă, susținerile martorului I., în fața instanței a revenit asupra declarațiilor, fără a oferi însă și o explicație rațională cu privire la acest aspect. Declarațiile date în

mod constant de martorul denunțator I. sunt confirmate prin depozițiile pe care martora R. le-a dat în fața organelor de anchetă. De asemenea, tot din declarația martorei R. rezultă cu certitudine că aceasta a și remis obiectul de vestimentație inculpatei A., spunându-i că este un cadou de la martorul I., inculpata intrând în posesia efectivă a bunului și afirmând că *nu este ziua ei de naștere în acea perioadă.*

Afirmațiile făcute de martora R. în fața instanței de judecată, conform cărora ar fi lăsat haina pe o etajeră de unde inculpata ar fi putut să o ia, reprezintă afirmații *pro causa*, care infirmă poziția adoptată anterior și au ca scop înlăturarea variantei normative a primirii folosului necuvenit de către inculpata A., în urma înțelegerii inițiale.

În fața instanței de judecată martorul I. a arătat că *”discuțiile au continuat fără ca d-na A. să-mi dea de înțeles că acceptă oferta sau să o refuze, spunându-mi că în cazul în care ne hotărâm să formulăm vreo acțiune, să ne angajăm un avocat care să ne reprezinte interesele și că avocatul este în măsură să știe să formuleze cererile, astfel încât cererea noastră să ajungă la judecătorul pe care ni l-am dorit ca să judece cauza noastră, în speță noi ne refeream la dânsa, pentru că deja aflasem care este opinia în legătură cu cererea mea. Nu am înțeles care este mecanismul și cum se poate face acest lucru, discutând mai târziu cu avocata pe care am angajat-o să ne spună cam la ce s-a referit când ne-a spus că pot fi introduse mai multe cereri și retrase. (...) Am întrebat-o dacă mai există posibilitatea ca și cererea noastră să ajungă tot la A., iar avocata mi-a spus că nu este niciun fel de problemă, mai poate formula alte cereri, până când și cererea noastră poate fi repartizată către d-na A., având posibilitatea legală ca să renunțe la celelalte formulate anterior. După această explicație am realizat cam la ce s-a referit doamna judecător în discuțiile inițiale. A formulat K. o nouă cerere și ne-a informat că a fost repartizată doamnei A. și că au renunțat la cererea inițială depusă anterior, rămânând pe rol a doua cerere. (...) Ulterior, după ce a fost dată o soluție în dosar, la una din întâlnirile pe care le-am avut pe la U., societatea administrată de F., am adus în discuție situația de fapt, judecata și cu toții am fost de acord cu concluzia că dacă nu aveam inspirația să îi cerem sfatul doamnei A. și mai târziu să și judece, cine știe cum s-ar fi soluționat și când. În acest sens, am căzut de acord ca urmând și sărbătorile de iarnă, să-i facem un cadou, sens în care am stabilit împreună ca să participăm cu câte 500 de euro și să îi cumpărăm câte ceva personal, fiecare venind cu câte o idee în sensul acesta, cam ce am putea să îi luăm. Întrucât părerile erau diferite și nici nu ne pricepeam, am considerat ca să cer tot sprijinul unei doamne, m-am adresat lui R. să îmi dea o idee ce aș putea să cumpăr în limita bugetului de 1500 euro, m-a întrebat detalii cu privire la număr, vârstă, cam ce i-ar place persoanei respective, neputând furniza astfel de detalii, i-am transmis că în fond cadoul pe care vreau să îl cumpăr de fapt îl iau pentru doamna A., (...) R. mi-a spus că a fost în Turcia și a rezolvat problema pe care o rugasem”*

Având în vedere valoarea relativ ridicată a obiectului vestimentar achiziționat (haină de blană sau de piele cu intarsii de blană în opinia martorei R.), în cursul urmăririi penale s-a încercat atașarea unui document de

proveniență, martora R. depunând la dosar doar factura fiscală atestând valoarea tarifului de transport plătit pentru deplasarea în Turcia. Din depozițiile date de aceeași martoră în cursul urmăririi penale mai rezultă că haina nu a fost cumpărată pe firma ci în mod separat, fiind astfel obținută o reducere substanțială a prețului, nefiind însă emisă și o factură fiscală.

Instanța a reținut că poziția procesuală adoptată în mod constant de martorul denunțator I. este confirmată prin depozițiile martorilor F., H. și J..

Martorul **F.** a arătat în mod constant în fața organelor de urmărire penală și în fața instanței că: (...) *Astfel I. mi-a explicat că o cunoaște pe doamna judecător A. din cadrul Judecătoriei lăsând să se înțeleagă că are influență asupra acesteia pentru soluționarea favorabilă a acțiunii formulate. Cu aceeași ocazie I. mi-a spus că pentru adoptarea unei soluții favorabile, trebuie să îi dăm judecătoarei o sumă de bani respectiv 600 de euro. Înțelegerea noastră era să suportăm în mod egal această sumă respectiv câte 300 euro de fiecare.(...)*

De asemenea martorul **H.** a declarat: (...) *La scurtă vreme după introducerea cererii, nu pot preciza cu exactitate data, am avut o întâlnire cu F., I. și J., ocazie cu care, comandatul poliției ne-a dat de înțeles ca îl cunoștea pe judecătorul investit cu soluționarea cererilor noastre și că, pentru urgentarea soluționării acțiunilor, dar și pentru adoptarea unei soluții favorabile, este bine să dăm fiecare câte 400- 500 de euro, nu-mi amintesc cu exactitate, pentru achiziționarea unui cadou pentru magistrat. Toți am fost de acord cu această propunere. La vremea respectivă I. a afirmat că intenționează să-i cumpere judecătoarei o bijuterie. Îmi amintesc că procesul a durat un timp relativ scurt și la câteva zile după pronunțarea soluției favorabile m-am întâlnit cu F. căruia i-am dat 500 de euro pentru cadoul respectiv. Eu nu știu dacă până la urmă s-a achiziționat vreun cadou pentru magistratul judecător care a soluționat procesul și nici în ce ar fi constat acest cadou întrucât nu m-a mai interesat acest aspect având în vedere soluția favorabilă.(...).*

Conform celor susținute de martorul **J.:** (...) *Îmi amintesc că procesul a fost soluționat favorabil nouă, în contextul în care Primăria, așa cum m-a asigurat I., nu s-a opus acțiunii și nici nu a atacat hotărârea pronunțată, și într-un termen relativ scurt. I. este cel care mi-a adus la cunoștință că acțiunea fusese admisă și tot el mi-a spus că pentru judecătorul care a pronunțat hotărârea, respectiv magistratul A., a dat din partea mea, suma de 500 euro, eu dându-i la rândul meu lui I. această sumă, pe care și eu am primit-o de la nașul meu E.. Tot de la I. am aflat că și celelalte persoane interesate, respectiv soții V., pe de o parte, și el împreună cu F., pe de altă parte, strânseseră pentru același judecător câte 500 euro, iar din banii respectivi acesta i-ar fi achiziționat un cadou, iar din câte îmi amintesc a făcut referire la o piesă de bijuterie respectiv un colier.(...)"*

Cu referire la acuzația de luare de mită, instanța a reținut că materialul probator administrat în cauză demonstrează dincolo de orice dubiu rezonabil acceptarea de către inculpata A. a promisiunii de bani sau de alte foloase, acceptând continuarea unei discuții cu martorul denunțator I. într-o anexă a magazinului deținut de martora R., discuție în contextul căreia inculpata, în calitate de magistrat judecător și-a expus opinia în legătură cu

un demers judiciar pe care martorul dorea să-l inițieze, dezvăluind pe lângă modul în care ar soluționa o anumită cerere și date legate de modul în care mai multe asemenea cereri ar putea ajunge să-i fie repartizate prin eludarea sistemului de repartizare a cauzelor. Ajungând ulterior să soluționeze toate cele trei cauze, inculpata a procedat la efectuarea unei activități propriu-zise de judecată, în condițiile în care, prin expunerea modului în care ar soluționa asemenea cereri, ar fi avut obligația legală de a se abține, tocmai pentru a garanta părților accesul la un tribunal independent și la un proces echitabil.

Instanța de fond a reținut că, deși în conținutul rechizitoriului există ample critici cu privire la măsura conexării celor trei cauze, aceste critici nu au fost primite.

S-a reținut că atâta timp, ca urmare a sistemului de repartizare aleatorie, toate cele trei cereri au ajuns la completul condus de inculpata A., judecarea acestora în mod separat sau conexat cu consecința pronunțării a trei soluții sau a uneia singure nu mai poate avea în vreun fel relevanță sub aspectul acuzațiilor reținute în sarcina inculpatei. Chiar dacă în cauză cele trei cereri formulate de concesionari nu ar fi fost conexe, ar fi putut fi pronunțate trei soluții distincte însă în același sens, respectiv admiterea cererilor și obligarea UAT de a încheia contractele de vânzare cumpărare.

Curtea de Apel Ploiești a arătat că ceea ce poate fi imputat magistratului judecător investit cu soluționarea celor trei cauze este atât încălcarea obligației de rezervă, prin acceptarea unei discuții cu un potențial reclamant pe probleme de ordin litigios cât și încălcarea obligației de a se abține în condițiile în care cunoștea că își expusese anterior părerea în cadrul unei discuții cu una dintre persoanele interesate în modul de soluționare a cererii.

S-a arătat că acceptarea promisiunii în cursul discuției confidențiale avute cu martorul denunțator este demonstrată tocmai prin continuarea discuției pe probleme de ordin juridic, de modul în care a acționat martora K., în sensul introducerii unei noi cereri și al retragerii celei introduse anterior, dar nerepartizate aleatoriu completului preferat de martorul I..

Sușinerile martorei K. conform cărora nu cunoștea motivul pentru care martorul denunțator I. dorea ca toate cererile să ajungă la completul inculpatei A., nu au fost primite de judecătorul fondului, tocmai ca urmare a faptului că martora avea calitatea de avocat ales al celor trei concesionari, având deci obligația de diligență de a obține un rezultat favorabil demersurilor judiciare inițiate. Unicul motiv pentru care martorul denunțator dorea ca toate cererile să fie repartizate unui singur complet nu putea fi decât cunoașterea opiniei pe care președintele aceluși complet o avea asupra chestiunii litigioase, arătându-se că atât martorul denunțator cât și cei trei concesionari cunoșteau opinia inculpatei A..

În esență, instanța a reținut că acceptarea tacită a promisiunii făcute de martorul denunțator rezultă din conținutul discuției redată în mod constant de martorul denunțator, dar și din conduita ulterioară a inculpatei A., aceasta având la dispoziție posibilitatea de pune imediat capăt discuției prin părăsirea locului pus la dispoziție de martora R., de a denunța imediat fapta autorităților sau de a

forma o declarație de abținerea tocmai pentru că anterior își expusese părerea față de una dintre persoanele interesate în admiterea cererii. Neprocedând în acest fel, inculpata A. a demonstrat acordul la propunerea făcută de martorul denunțator, propunere materializată ulterior pronunțării soluției favorabile, prin remiterea unei haine de blană cu valoare de 500 euro.

S-a motivat că o condiție esențială pentru existența infracțiunii de luare de mită constă în aceea ca actul pentru a cărui îndeplinire se pretinde, se primește, se acceptă sau nu se respinge promisiunea unor foloase, *să facă parte din sfera atribuțiilor de serviciu* ale funcționarului, adică să fie un act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau un act contrar acestor îndatoriri.

Instanța a reținut că este îndeplinită și **condiția ca actul să facă parte din sfera atribuțiilor de serviciu ale funcționarului**, chiar dacă la momentul acceptării promisiunii de către inculpată, cererea de chemare în judecată *nu fusese încă promovată și repartizată aleatoriu, fiind necesară parcurgerea unei proceduri administrative prealabile constând în solicitarea de a cumpăra adresată consiliului local*. Faptul că cererea de chemare în judecată nu putea fi introdusă decât la instanța unde funcționa inculpata A., iar sistemul de repartizarea aleatorie a cauzelor putea fi eludat, informație furnizată martorului denunțator tot de inculpată cu ocazia discuției purtate în magazinul martorei R., demonstrează că actul cu privire la care a fost acceptată promisiunea de oferire a unui folos patrimonial face parte din sfera atribuțiilor de serviciu ale inculpatei, fiind vorba de pronunțarea unei hotărâri judecătorești favorabile intereselor patrimoniale ale martorului denunțator. Chiar dacă la nivel teoretic, prin interpretarea cu bună credință a dispozițiilor privind repartizarea aleatorie a cauzelor, exista posibilitatea ca cererile de chemare în judecată să fie repartizate unui alt complet decât celui condus de inculpata A., cunoașterea și informarea cu privire la mecanismul de eludare a acestui sistem cu consecința repartizării cererilor de chemare în judecată completului preferat, demonstrează că acceptarea promisiunii se referă la un act aflat în atribuțiile profesionale ale inculpatei.

S-a mai reținut că succesiunea logică a faptelor demonstrează existența unei activități de acceptare tacită dar neîndoielnică a promisiunii făcute de martorul denunțator, de introducere ulterioară a unor cereri de chemare în judecată repartizate completului condus de inculpata A., soluționate de aceasta în mod favorabil intereselor martorului denunțator I., în cauză fiind demonstrată și primirea de către inculpată a unei haine din blană în valoare de aproximativ 500 euro în schimbul serviciului prestat. Faptul că pronunțarea soluției rămase definitive prin neapelare de către inculpata A. ar fi fost încălcate cu rea credință interesele patrimoniale ale UAT ..., respectiv calificarea hotărârii pronunțate ca fiind un act contrar atribuțiilor de serviciu, nu mai poate avea vreo influență asupra acuzației de luare de mită, cât timp acceptarea și promisiunea pot avea loc doar în scopul de a îndeplini, un act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau de a face un act contrar acestor îndatoriri.

Deși în apărare, pentru inculpata A., s-a susținut că probele administrate de la data începerii urmăririi penale și până la finalizarea cercetării judecătorești în primă instanță nu au demonstrat în ce anume a constat folosul patrimonial -

haină de blană, de piele cu intarsii de blană, colier, bijuterie, obiect de podoabă - judecătorul fondului a reținut că materialul probator demonstrează că a fost cu certitudine vorba de o haină, achiziționată de martora R. din Turcia în schimbul sumei de aproximativ 500 de euro. Chiar dacă la momentul discuției inițiale dintre inculpata A. și martorul denunțator, exprimarea folosită a fost una de ordin extrem de general - *Eu i-am spus doamnei judecător că voi fi atent cu ceva dându-i de înțeles că-i voi oferi un cadou, că va fi recompensată pentru ajutorul acordat* - instanța a reținut că pentru existența infracțiunii de luare de mită este suficient ca inculpatul să accepte promisiunea unor foloase, în scopul de a face sau a nu face un act privitor la funcția sa, chiar dacă foloasele pentru care s-a acceptat promisiunea nu au fost determinate, în sensul că nu s-a precizat în concret în ce va consta fiecare în parte. (Tribunalul Suprem, ș.pen., dec nr. 3581/1973)

Referitor la existența unei proporții între serviciul solicitat inculpatei A. și retribuirea acesteia, aspect invocat în apărare pe motivul că între valoarea obiectului vestimentar și valoarea bunurilor obținute de martorii concesionari nu poate exista proporționalitate, contrar unei practici mai vechi a instanței supreme, instanța a arătat că nu poate reține că dacă se oferă inculpatului o sumă excesiv de mare sau excesiv de mică, în raport de valoarea actului pretins, nu ar mai exista luare de mită. În realitate, "cadoul" primit de funcționar conține atât o valoare proporțională cu serviciul prestat, cât și o valoare suplimentară, reprezentând fie o plată anticipată a celorlalte servicii care vor fi cerute funcționarului, fie o donație făcută acestuia. Darurile ocazionale, oferite funcționarului, dacă sunt în legătură cu un serviciu concret, pe care mituitorul îl solicită acestuia, vor avea de asemenea caracter de mită. Numai în situația în care i s-ar oferi funcționarului daruri simbolice (bucet de flori, fotografie, ilustrată) pentru serviciile solicitate, s-ar putea reține că nu sunt incidente dispozițiile legale incriminatoare, asemenea mici atenții excluzând ideea unei retribuiții, a unei traficări a funcției. Cum în cauză rezultă că inculpata a acceptat și apoi a primit un obiect vestimentar, respectiv o haină, achiziționată din Turcia la prețul de 500 de euro numai ca urmare a abilităților comerciale de care a dat dovadă martora R., martorul denunțator I. fiind pregătit pentru un obiect a cărui valoare să fie de 1500 euro, rezultă cu certitudine că nu au fost vorba de un dar simbolic.

Instanța a reținut că în drept, fapta inculpatei A., constând în aceea că, în calitate de magistrat judecător în cadrul Judecătoriei, în vara anului 2010 a acceptat promisiunea făcută de ofițerul de poliție I., în acea dată șef al Poliției orașului, de a primi un folos necuvenit în schimbul pronunțării unei hotărâri judecătorești favorabile intereselor acestuia și într-un termen scurt (sens în care a pronunțat sentința civilă nr.1368/11.11.2010 în dosarul înregistrat la Judecătoria cu nr...../310/2010) și a și primit prin intermediul martorei R. un folos necuvenit (un articol vestimentar în valoare de aproximativ 500 euro) în cursul aceluiași an, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită, prev. de art. 254 alin. 1 din Codul penal din 1969 raportat la art. 6 și art.7 al Legii nr. 78/2000.

Sub aspectul infracțiunilor de abuz în serviciu reținute în sarcina inculpaților A. și B., respectiv complicitate la abuz în serviciu, reținute în sarcina inculpatei C. instanța de fond a arătat următoarele:

S-a arătat că deși în sarcina inculpatei A. a fost reținută infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din Codul penal cu aplicarea art.5 din Codul penal, ce ar consta în aceea că, în cursul anului 2010, fiind investită, cu soluționarea dosarului civil înregistrat sub nr..../310/2010, și-ar fi încălcat atribuțiile de serviciu stabilite prin art.4 alin.1 din Legea nr.303/2004, pronunțând o soluție vădit contrară actelor normative incidente, obligând abuziv autoritatea publică locală să vândă terenuri anterior concesionate în prețuri determinate altfel decât prevedeau aceste acte normative, prin care au fost obținute foloase necuvenite de către reclamanti și a fost păgubit bugetul unității administrativ-teritoriale cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro), o asemenea faptă nu poate antrena tragerea la răspundere penală a magistratului judecător pentru o infracțiune de serviciu.

Așa cum în mod constant s-a reținut în jurisprudența instanțelor de control judiciar *“nu se poate stabili că hotărârea judecătorească sau soluția în sine reprezintă o îndeplinire „defectuoasă” a atribuțiilor de serviciu de către magistratul judecător, care a pronunțat respectiva hotărâre/soluție, întrucât, în caz contrar, s-ar ajunge la încălcarea dispozițiilor art. 124 alin. (3) și a dispozițiilor art. 129 din Constituția României, coroborat cu art. 16 și 17 din Legea nr. 304/2004 republicată, efectuându-se implicit un control judiciar al hotărârilor judecătorești de către instanța penală, adică într-un alt cadru decât cel al căilor de atac prevăzute de lege.”* (decizia nr. 3/P/2008 a Curții de Apel Constanța).

În același sens s-a arătat că este și Recomandarea CM/Rec(2010)12 a Comitetului Miniștrilor către statele membre cu privire la judecători: independența, eficiența și responsabilitățile (adoptată de Comitetul Miniștrilor în 17 Noiembrie 2010, la cea de-a 1098-a întâlnire a delegaților miniștrilor). Conform Capitulul II din Anexa I a acestor recomandări – Independența externă:

Judecătorul fondului a motivat că, deși în actul de sesizare a instanței, activitatea infracțională reprezentând abuzul în serviciu este descrisă prin raportare la modul de soluționare a cauzei civile, organul de anchetă făcând referiri ample cu privire la dispozițiile legale incidente și la prejudiciul provocat UAT prin modul defectuos de soluționare a cauzei, instanța sesizată cu judecarea cauzei penale nu poate proceda la analiza elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu printr-o asemenea modalitate, decât în ipoteza în care s-ar substitui unei instanțe de control judiciar. Practic modul de analiza al infracțiunii de abuz în serviciu reținute în sarcina inculpatei A. este exact modul în care ar fi fost examinată soluția pronunțată în primă instanță de Judecătoria de către o instanță de apel, competentă să judece în materia respectivă. Or, din examinarea succintă a dispozițiilor procesual civile, o asemenea analiză era posibilă numai în situația exercitării căii de atac a apelului de către Primăria sau în situația exercitării unei căi extraordinare de atac, respectiv a revizuirii conform art.322 pct. 6 Cod procedură civilă 1864, respectiv când *“Statul ori alte persoane juridice de drept public sau de utilitate publică, dispăruții, incapabilii*

sau cei puși sub curatelă nu au fost apărați deloc sau au fost apărați cu viclenie de cei însărcinați să-i apere”.

De asemenea, din punct de vedere al rolului activ exercitat în cauză, deși la termenele de judecată nu a fost prezent nici un reprezentant al UAT ..., inculpata A. a efectuat toate actele de procedură necesare pentru a cunoaște care este poziția procesuală a pârâtei față de cererile formulate de cei trei reclamânți concesionari, la dosarul de urmărire penală fiind atașate inclusiv adresele emise în dosarul civil în care a fost pronunțată soluția în favoarea reclamânților.

Deși în rechizitoriu s-a arătat pe larg, în concret în ce anume ar consta vătămarea adusă intereselor UAT ..., fiind calculată în cursul urmăririi penale inclusiv valoarea prejudiciului, contrar acestor susțineri, instanța a reținut că nu orice eventuală încălcare a dispozițiilor procedurale cu ocazia desfășurării activității de judecată în primă instanță poate atrage răspunderea penală a magistratului judecător, ci doar dacă se dovedește reaua credință cu care ar fi acționat acesta în scopul prejudicierii intereselor unei persoane, ceea ce nu este cazul în speță, lipsind latura subiectivă a infracțiunii reclamate.

Eventualele încălcări ale dispozițiilor procedurale sau substanțiale cu ocazia efectuării actelor de cercetare judecătorească de către magistratul judecător puteau fi criticate într-un cadru procesual adecvat, respectiv în fața unei instanțe de judecată sesizate cu judecarea unei căi de atac, respectiv a unei căi ordinare de atac sau a unei căi extraordinare, de retractare, astfel cum s-a arătat în considerentele ce preced.

Având în vedere că soluția pronunțată în primă instanță de inculpata A., în urma administrării tuturor mijloacelor de probă și a solicitării exprese a unei poziții procesuale a pârâtei, a fost comunicată UAT ..., exista posibilitatea exercitării unei căi ordinare de atac. Or, în absența unei căi ordinare de atac, în cadrul procesual specific procesului penal, instanța sesizată cu judecarea infracțiunii de abuz în serviciu, nu poate proceda la o analiza detaliată a raționamentului adoptat de magistratul judecător la momentul pronunțării soluției rămase definitive prin neapelare.

S-a arătat că lipsa relei credințe în ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu rezultă și din lipsa oricărui mijloc de probă care să demonstreze existența unei înțelegeri între inculpata A. și reprezentanții ai pârâtei UAT

S-a arătat că susținerile martorului denunțător I., conform cărora ar fi fost informat de atitudinea pasivă adoptată de reprezentanții UAT ... în cadrul acestui gen de procese nu pot fi interpretate în sensul unei înțelegeri frauduloase între magistratul judecător care a pronunțat soluția rămasă definitivă prin neapelare și reprezentanții UAT ..., mai ales că într-unul dintre cele trei dosare conexe fusese formulată și o întâmpinare, iar adresa prin care s-a comunicat Judecătoriei poziția procesuală a unității administrativ-teritoriale ..., cu referire la susținerile reclamânților din dosarul menționat, atât în calitatea deținută dar și pentru consilierul juridic T., a fost atașată *ulterior întâmpinării*, tocmai ca răspuns la solicitarea formulată de magistratul judecător sesizat cu judecarea cauzei.

Instanța de fond a arătat nu se poate nici măcar aprecia că inculpata a prevăzut rezultatul acțiunilor sale, socotind fără temeii că nu se va produce și nici **că ar fi prevăzut rezultatul acțiunilor sale, deși trebuia și putea să îl prevadă, deoarece nu există nici un mijloc de probă care să demonstreze că ar fi acționat contrar dispozițiilor legale, existând dovezi clare că ar fi procedat în același mod și în alte situații similare, dovadă fiind soluțiile pronunțate de alte completuri ale aceleiași instanțe în cazuri similare. Depoziția dată de martora W. este extrem de elocventă în acest sens, făcând referire la o practică unitară consolidată a Judecătoriai cu privire la modul de soluționare a acestui tip de cereri. Soluțiile pronunțate de Judecătoria în alte cauze, având însă același obiect al pricinii demonstrează de asemenea că soluția pronunțată de inculpata A. nu are un caracter izolat, nefiind vorba de o opinie minoritară a unui singur complet în cadrul instanței competente să judece asemenea cereri.**

Cu referire la *faptele reținute în sarcina inculpatului B.*;

Prin rechizitoriu s-a reținut că în cursul anului 2010, în calitate de primar al orașului, județul Prahova, cu știință și-a încălcat atribuțiile de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală, în sensul că deși ar fi trebuit să asigure respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției, precum și punerea în aplicare a legilor, a decretelor Președintelui României, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, a hotărârilor consiliului local, prin nesocotirea hotărârilor Consiliului Local, a comunicat Judecătoriai că Primăria Orașului își însușește rapoartele de evaluare întocmite de către evaluatorul autorizat pentru terenurile a căror vânzare se solicitase „atâta timp cât cei 3 concesionari nu solicită Primăriei orașului ... restituirea unor cuvenite diferențe de bani”, menționând totodată că „rămâne la latitudinea instanței oportunitatea vânzării”.

Curtea de Apel Ploiești a reținut că deși în cauză este invocată încălcarea unor dispoziții din Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală, în realitate acuzația este formulată prin raportare la încălcarea unei dispoziții menționate în hotărâri succesive ale Consiliului local, cu privire la prețul solicitat în cazul în care se solicită autorității deliberative vânzarea către concesionari a unor terenuri. Chiar dacă hotărârea de consiliu local este adoptată în baza unor acte normative de nivel superior, o eventuală acuzație constând în încălcarea unei legi sau a unei ordonanțe nu poate fi formulată în termeni generali, fiind necesar să se arate care anume atribuție ar fi fost încălcată prin activitatea infracțională reținută în sarcina inculpatului B..

Instanța a reținut că atribuțiile primarului sunt reglementate de dispozițiile art. 63 alin. 1 din Legea nr. 215/2001, potrivit cărora: „(1) Primarul îndeplinește următoarele categorii principale de atribuții: a) atribuții exercitate în calitate de reprezentant al statului, în condițiile legii; b) atribuții referitoare la relația cu consiliul local; c) atribuții referitoare la bugetul local; d) atribuții privind serviciile publice asigurate cetățenilor; e) alte atribuții stabilite prin lege. ”, fiind prezentate în mod detaliat în cuprinsul alin. 2-5 ale aceluiași articol.

Prin urmare, se impune a se constata că mențiunea organelor de urmărire penală potrivit căreia inculpatul și-ar fi încălcat atribuțiile stabilite prin Legea nr.

215/2001 privind administrația publică locală este una extrem de lapidară, în cuprinsul Deciziei CCR nr. 405/15.06.2016 Curtea Constituțională arătând că *„unei persoane nu i se poate imputa încălcarea standardului obiectiv prin constatarea neîndeplinirii de către aceasta a unor prescripții implicite nedeterminabile la nivel normativ.”*

S-a arătat că deși în cauză se reține în sarcina inculpatului B. că în cauză în calitate de primar al orașului, județul Prahova, cu știință și-ar fi încălcat atribuțiile de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală, prin semnarea unei adrese redactate de alte persoane, adresă prin care se aducea la cunoștința instanței poziția procesuală a UAT, activitatea constând în redactarea adresei și a adoptării unei anumite poziții procesuale nu i-a aparținut inculpatului B..

S-a motivat că în cauză, conform materialului probator administrat, UAT dispunea de un aparat juridic în care activau mai multe persoane absolvente ale unor instituții de învățământ superior cu profil juridic, una dintre semnăturile executate pe adresa prin care se aducea la cunoștința instanței poziția procesuală adoptată în calitate de pârâtă, aparținând martorei T., de profesie consilier juridic. Anterior semnării adresei respective de primarul B., adresa a fost semnată de inculpata C., aceasta având calitatea de secretar al UAT, deci de persoană care, potrivit legii trebuie să aibă studii superioare juridice.

Instanța a reținut că semnarea de către primar a unei adrese, în calitate de reprezentant al unei unități administrativ teritoriale reprezintă o condiție de formă pentru validitatea documentului, prin care se conferă doar un caracter de veridicitate documentului, în sensul că este realizată garanția că respectivul document provine de la autoritatea publică locală al cărei reprezentant este inculpatul, fără ca aceasta să însemne atestarea de plano a conținutului juridic al acesteia.

În condițiile în care răspunsul conținând adoptarea unei poziții procesuale în cadrul litigiului aflat pe rolul Judecătoriei a fost redactat de persoane având atribuții directe sub aspectul reprezentării judiciare a UAT, persoane cu pregătire juridică corespunzătoare, s-a motivat nu se poate reține că inculpatul B., prin semnarea adresei respective ar fi acționat cu intenție directă sau indirectă în scopul prejudicierii UAT

Obligația de *„asigurare a respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor constituției, precum și punerea în aplicare a hotărârilor consiliului local”* la care se face referire în susținerea acuzațiilor, nu poate reprezenta în mod punctual o atribuție de serviciu a Primarului, în sensul standardului obiectiv afirmat de Curtea Constituțională în cuprinsul Deciziei nr. 405/2016, ci o dispoziție generală cu caracter de principiu care consacră rolul și locul primarului în administrația publică. O obligație concepută în termeni atât de generali - *respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor constituției, precum și punerea în aplicare a hotărârilor consiliului local* - incumbă oricărui subiect de drept, fiind în primul rând o obligație cu caracter personal, nu o obligație cu caracter instituțional.

Tot sub aspectul elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, instanța a mai avut în vedere că nu orice neîndeplinire sau îndeplinire defectuoasă a unui act din sfera atribuțiilor de serviciu a subiecților activi ai infracțiunii este încriminată, infracțiunea putând fi reținută **doar dacă** prin activitatea infracțională s-a produs o pagubă ori o vătămare a intereselor legitime ale unei persoane fizice sau juridice, acest fapt rezultând din construcția literară a normei, legiuitorul utilizând conjuncția „și” în cuprinsul normei.

Instanța de fond a reținut că deși în sarcina inculpatului B. a fost reținută o infracțiune de rezultat, în cauză UAT nu s-a constituit parte civilă în procesul penal, rezervându-și dreptul de a acționa pe o cale separată, în funcție de modul în care va fi soluționată acuzația în materie penală.

În același timp, conform actelor depuse la dosar, nici controlul efectuat în termenul prevăzut de lege prin structurile de specialitate ale Camerei de Conturi Prahova nu a făcut referire la un posibil prejudiciu material cauzat prin vânzarea unor terenuri la prețuri inferioare celor stabilite prin hotărâre a Consiliului local Conform art.123 alin.(3) din Legea nr.215/2001, în cazul în care consiliile locale sau județene decid vânzarea unui teren aflat în proprietatea privată a unității administrativ-teritoriale pe care sunt ridicate construcții, *constructorii de bună credință ai acestora beneficiază de un drept de preemțiune la cumpărarea terenului aferent construcțiilor.*

Prețul de vânzare se stabilește pe baza unui raport de evaluare, aprobat de consiliul local sau județean, după caz. În condițiile aceste prevederi, la nivelul UAT au fost adoptate mai multe hotărâri de consiliu local cu privire la vânzarea unor terenuri din domeniul privat, dispozițiile art. 4 din HCL 183/2006 stabilind că prețul de vânzare se va face pe baza unui raport de evaluare a terenului care va conține durata de existență a construcției întocmită de un expert autorizat, agreat de Primărie, contravaloarea raportului urmând a fi suportată de solicitant.

De asemenea, potrivit art.3 din HCL 248/30.11.2006: „prețul de folosință se adaugă la prețul de vânzare stabilit de consiliul local pe baza raportului de evaluare. Din această sumă se scade valoarea achitată de concesionar de la data concesiunii până la data încheierii contractului de vânzare”

Judecătorul fondului a arătat că, cu certitudine, voința Consiliului Local a fost de a vinde terenurile proprietate privată ale UAT care făceau obiectul unor contracte de concesiune, către concesionarii acestor terenuri, dacă aceștia au calitatea de constructori de bună credință pe acel teren și ar fi achitat redevențele la zi. Or, din perspectiva cadrului normativ incident în cauză, reclamanții F., H. și E. - Ion îndeplineau condițiile prevăzute de lege pentru a fi titulari ai dreptului de preemțiune.

Înstrăinarea prin vânzare a unor terenuri către reclamanții concesionari era o posibilitate prevăzută de lege, dovadă soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești în cazuri similare, iar stabilirea unui preț de vânzare, chiar pe cale judiciară, inferior prețului stabilit printr-o hotărâre a Consiliului local poate reprezenta cel mult o încălcare a dispoziției reglementate în hotărârea consiliului local, act normativ cu putere inferioară legii. Cu privire la prețul vânzării, din interpretarea dispozițiilor art. 3 și 4 din HCL nr. 248/2006, rezultă că prețul de

folosință reprezintă raportul dintre valoarea concesiunii și durata totală de existență a construcției (respectiv 60 de ani) înmulțit cu numărul anilor în care contractul de concesiune a fost executat, astfel cum rezultă din fișele de calcul întocmite de Serviciul financiar – contabil din cadrul Direcției buget, prognoză, financiar - contabil.

Aplicarea în mod corect a formulei de calcul la situația celor trei concesionari -reclamanți este demonstrat prin faptul că aceasta este unica modalitate de calcul a prețului final de vânzare a terenurilor proprietate privată ce au făcut obiectul contractelor de concesiune la nivelul UAT în perioada 2006 -prezent. Hotărârea Consiliului Local de a nu admite inițial cererile celor trei reclamanți concesionari nu a fost consecința neîndeplinirii condițiilor prevăzute de lege, ci doar a faptului că nu a fost întrunit și acordul privind prețul la care să se facă vânzarea, fiind astfel evitat riscul ca Primăria să fie obligată la restituirea unor sume de bani. Conform procesului verbal al ședinței de Consiliu local, „Dl consilier X. arată că CL a fost de acord cu vânzarea, dar nu a fost de acord cu prețul.” *Acest aspect este coroborat cu susținerile martorului denunțător I., acesta susținând constant că ”motivul refuzului Consiliului local de a aproba vânzarea terenului conform solicitării și prevederilor HCL a fost acela că, în cazul în care expertul evaluator ar evalua terenul la un preț mai mic decât folosința plătită în perioada concesionată, ar trebui ca diferența de bani să fie suportată de la bugetul Primăriei, aspect neagreat”*

Așa cum s-a arătat în mod constant în jurisprudență, în cazul infracțiunii de abuz în serviciu. **activitatea infracțională nu se raportează la orice fel de atribuție de serviciu**, ci doar la cele care intră în sfera de competență a subiectului activ al infracțiunii și, deopotrivă, **sunt prevăzute de lege**, chiar dacă noțiunea de lege are aici semnificația precizată de instanța de contencios constituțional. Astfel, nu poate fi reținută infracțiunea de abuz în serviciu pentru neîndeplinirea unui act sau îndeplinirea lui defectuoasă dacă actul/acțiunea în discuție este prevăzută într-un ordin nelegal, respectiv într-o clauză contractuală, regulament sau alt act normativ inferior legii, **pretinse însă a fi prescise în baza legii**, căci într-o astfel de ipoteză cel inculpat are posibilitatea invocării **excepției de nelegalitate** a actului normativ sau administrativ în discuție, fie direct în fața instanței penale, fie în fața instanței de contencios administrativ, abilitată să soluționeze astfel de excepții în baza Legii contenciosului administrativ nr. 544/2004 republicată, caz în care fie instanța penală, fie instanța specializată se va pronunța asupra excepției, iar în ipoteza admiterii ei orice construcție penală relativă la abuzul în serviciu „cade”, cu consecința achitării inculpatului.

Cu referire la conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu, instanța a mai reținut că adresa nr. 26701/10.11.2010 **nu cuprinde un act de dispoziție al Primarului** privind însușirea rapoartelor de evaluare extrajudiciară întocmite de expertul M. pentru terenurile aflate în concesiunea reclamanților H., L. și F..

Deși în actul de sesizare a instanței se afirmă „era atribuția Consiliului local, potrivit Legii nr. 215/2001 să aprobe rapoartele de evaluare, ceea ce nu se întâmplase”, în realitate Consiliul Local a analizat în cadrul ședinței de la data de 06.08.2010 cererile formulate de concesionarii H., L. și F., inclusiv din

perspectiva evaluării terenurilor efectuate pe cale extrajudiciară de către expertul M..

S-a arătat că procesul verbal al ședinței de Consiliu Local demonstrează că au fost dezbătute inclusiv aspectele relative la evaluarea terenurilor pe baza unor rapoarte întocmite de expertul agreat, pe costul solicitanților, ca o condiție de îndeplinit pentru exercitarea dreptului de preemțiune, neexistând în acea ședință vre-o formă de opoziție față de acele evaluări. Lipsa unei hotărâri ca act de autoritate în acea ședință nu reprezintă dovada neînsușirii rapoartelor de evaluare, iar adresa nr. 26701/10.11.2010 nu demonstrează lipsa acordului membrilor Consiliului local cu privire la evaluarea efectuată de expertul agreat.

În concluzie, instanța a reținut că materialul probator administrat în cauză nu permite reținerea în sarcina inculpatului B. a unei încălcări cu intenție directă sau indirectă a atribuțiilor de serviciu stabilite de lege, cu consecința prejudicierii UAT

Referitor la activitatea de control efectuată de Curtea de Conturi a României cu privire la exercițiul financiar al U AT aferent anului 2010, s-a reținut că nu s-a demonstrat nici o încălcare a dispozițiilor legale în materia concesiunilor și nici o prejudiciere a intereselor patrimoniale ale acesteia. Conform materialului probator administrat în cauză, cele trei contracte de concesiune cu privire la terenurile situate în, pe Strada, Strada și Strada au fost încheiate ca urmare a licitațiilor publice organizate de Primăria în cursul anului 2007, iar cei trei concesionari au formulat cererile de cumpărare a terenurilor în anul 2010, după ce, timp de patru ani au achitat redevențele la care erau obligați. În cauză nu se poate reține o înțelegere frauduloasă între inculpatul B. și cei trei reclamanți concesionari în scopul de a obține dreptul de proprietate asupra terenurilor care făceau obiectul contractelor de concesiune.

Instanța de fond a reținut că materialul probator administrat în cauză demonstrează că inculpatul B. nu a urmărit, nu a acceptat și nici nu a avut reprezentarea unei conduite abuzive de natură a impietă asupra scopului constând în protejarea intereselor patrimoniale ale UAT, Conform depozițiilor date de martorele T. și Ț. rezultă care erau atribuțiile consilierilor juridici, aceștia nefiind îndrumați de Primar cu privire la demersurile pe care le aveau de îndeplinit, ci respectau dispozițiile prevăzute de dispozițiile legale.

Conform celor susținute de martora Ț., aceasta nu a formulat calea de atac, nu ca urmare a faptului că o asemenea poziție ar fi fost impusă de inculpatul B., ci, pentru că, raportat la conținutul adresei nr. 26701/10.11.2010, nu ar fi fost justificat interesul în promovarea căii de atac. Or, în condițiile în care martora Ț. nu l-a informat pe inculpatul B. cu privire la soluția dispusă de Judecătoria cu privire la cele trei cereri conexas formulate de concesionarii reclamanți și nici nu privire la posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva soluției pronunțate în primă instanță, nu se poate reține nici existența laturii subiective impuse de lege pentru reținerea infracțiunii de abuz în serviciu.

Sub aspectul **activității infracționale reținute în sarcina inculpatei C.;**

Prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că aceasta, cu știință, l-ar fi sprijinit pe primarul B., să-și încalce atribuțiile de serviciu stabilite prin Legea

nr. 215/2001, în sensul că, deși cunoștea poziția Consiliului Local cu privire la cererile concesionarilor, reclamanți în cauza înregistrată la Judecătoria cu nr./310/2010, a semnat adresa prin care s-a comunicat Judecătoriei poziția procesuală a unității administrativ-teritoriale, cu referire la susținerile reclamanților din dosarul menționat, atât în calitatea deținută dar și pentru consilierul juridic T., deși în realitate Consiliul Local nu fusese de acord să vândă terenurile concesionate la prețurile agreeate de reclamanți iar rapoartele de evaluare nu fuseseră aprobate prin hotărâre de consiliu local, context în care ar fi contribuit la păgubirea unității administrativ teritoriale cu suma de **920.716,64 lei (214.734,39 euro)**.

Conform adresei emise în dosarul nr./310/2010 (fila 224 vol. IV dosar de urmărire penală), se comunica instanței că Primăria orașului ... își însușește rapoartele de evaluare întocmite de evaluatorul autorizat M. pentru terenurile concesionate numiților H., L. și F. și nu solicită efectuarea unei expertize judiciare de evaluare pentru aceste terenuri dacă reclamanții nu solicită „restituirea unor eventuale diferențe de bani”.

Deși această poziție procesuală, materializată în adresa înregistrată cu nr. 26.701/10.11.2010, semnată de inculpatul B., în calitate de primar, și de inculpata C., în calitate de secretar, dar și pentru consilierul juridic T., este în contradicție cu întâmpinarea depusă la dosarul cu nr./310/2010 (dosar conexat ulterior la dosarul cu nr./310/2010), înregistrată la Primăria orașului cu nr. 24.134/18.10.2010, prin care se arătase că oportunitatea vânzării unui teren proprietate privată a orașului o apreciază Consiliul Local în conformitate cu prevederile Legii nr. 215/2001, instanța a apreciat că semnarea adresei nu poate reprezenta o formă de materializare a elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu.

Chiar dacă în rechizitoriu se reține că fapta reținută în sarcina inculpatei C. a avut drept consecință păgubirea bugetului unității administrativ-teritoriale cu suma sus - menționată, prin achiesarea la pretențiile reclamanților în dosarul înregistrat la Judecătoria cu nr./310/2010, s-a arătat că instanța nu poate reține că adresa emisă de Primăria și semnată de inculpată dar și de primarul B. are caracterul unui act procesual de dispoziție precum achiesarea la pretențiile reclamanților.

Faptul că într-o întâmpinare depusă de Primăria Sinia în dosarul conexat se precizează că oportunitatea vânzării este apreciată de consiliul local iar în adresa emisă în dosarul/310/2010 este lăsată la latitudinea instanței oportunitatea vânzării nu poate transforma adresa emisă pentru termenul din 11.11.2010 într-un act procesual de dispoziție.

Astfel cum s-a arătat în literatura de specialitate, *achiesarea se prezintă sub doua forme*: pârâtul recunoaște pretențiile reclamantului; cel care a pierdut procesul, achiesează la hotărâre.

Achiesarea pârâtului la pretențiile reclamantului presupune o recunoaștere care se poate obține spontan sau prin interogatoriu. Chiar dacă achiesarea nu este supusă nici unei condiții de formă, putând fi făcută verbal sau în scris prin întâmpinare sau prin cererea reconvențională, o formulare de tipul „primăria își însușește rapoartele de evaluare realizate de evaluatorul autorizat pentru cele trei

terenuri și nu solicită efectuarea unei expertize judiciare de evaluare pentru terenurile menționate, atâta timp cât cei trei concesionari nu solicită primăriei restituirea unor eventuale diferențe de bani; *rămâne la latitudinea instanței oportunitatea vânzării în cazul în care solicitanții întrunesc condițiile legale*” nu poate reprezenta o formă de achiesare ca act de dispoziție. Chiar dacă poziția adoptată prin conținutul adresei emise în dosarul nr. .../310/2010 pentru termenul din 11.11.2010 nu ar putea fi calificată drept o apărare extrem de calificată, prin faptul că se lasă la aprecierea instanței oportunitatea vânzării, nu se poate reține în nici un caz o formă de achiesare tacită la pretențiile reclamantilor. Faptul că nu este solicitată o nouă expertiză judiciară de evaluare pentru terenurile menționate este explicabil prin faptul că expertiza a fost efectuată de un evaluator autorizat și nu poate justifica în nicio măsură reținerea unei infracțiuni de abuz în serviciu, neexistând certitudinea că, în situația unei solicitări și încuviințări a unei noi expertize, ce-a de-a doua expertiză ar fi fost avută în vedere la pronunțarea soluției.

Cu referire la oportunitatea vânzării, deși în actul de sesizare s-a arătat în esență că adresa semnată de inculpata C. preciza ca este lăsată la aprecierea instanței oportunitatea vânzării în timp ce prin întâmpinarea depusă în dosarul conexat se preciza că oportunitatea vânzării poate fi apreciată doar de consiliul local, judecătorul fondului a motivat că extrem de relevantă este depoziția martorei Ț., conform căreia adresa semnată de inculpata C. *„nu era conformă întâmpinării mele, dar corespundea intereselor UAT ... deoarece interesul pârâtului a fost să vândă. De aceea era corespunzător acestui interes”*.

În concluzie, s-a arătat nu se poate reține că pronunțarea unei soluții de obligare a UAT să vândă reclamanților concesionari ar putea reprezenta o soluție contrară intereselor pârâtei, iar modul în care prețul de vânzare a fost evaluat prin soluția pronunțată în dosarul .../310/2010 putea fi cenzurat pe calea unei căi devolutive de atac. Motivul pentru care o asemenea cale de atac nu a fost exercitată nu poate fi imputabil persoanei care a semnat adresa calificată în rechizitoriu drept un act de dispoziție procesuală.

Sub aspectul individualizării pedepsei aplicate inculpatei A. instanța a reținut că inculpata fost trimisă în judecată pentru comiterea unei infracțiuni de luare de mită, aspect care relevă un grad de pericol concret ridicat, având în vedere și că acest gen de infracțiuni, aduc atingere unor importante valori protegute de legea penală. Practic, prin activitatea infracțională reținută în sarcina sa, inculpata A., indiferent de caracterul soluției pronunțate în cauza civilă cu care a fost sesizată, a adus atingere în primul rând modului în care justițiabilul de rând percepe în mod direct modalitatea în care este realizat actul de justiție.

Instanța a reținut că fapta a fost comisă în cursul anului 2010, iar denunțul a fost formulat la aproximativ 6 ani de la data faptei, existând deci un interval de timp în care fapta nu a fost cunoscută de autorități, martorul denunțator având interesul de a formula denunț numai în ipoteza în care a fost la rândul său acuzat. Or, în condițiile unei fapte constând în acceptarea promisiunii și în primirea unei haine în cursul anului 2010, în schimbul pronunțării unei hotărâri judecătorești favorabile intereselor martorului denunțator, aplicarea unei

pedepse cu închisoarea în regim de executare nu se mai impune. Gravitatea faptei și atitudinea adoptată în cursul procesului penal justifică aplicarea unei pedepse în regim neprivativ de libertate, în care conduita inculpatei să fie examinată de un consilier de probațiune.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal au declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești și inculpații A. și B..

Prin apelul declarat, Ministerul Public a solicitat condamnarea inculpaților A., B. și C. la pedepse cu închisoarea, orientate către maximul special, cu executare în regim de detenție, pentru comiterea infracțiunilor reținute în sarcina acestora prin actul de sesizare.

În motivarea scrisă, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești a susținut următoarele:

S-a arătat că hotărârea apelată, sub aspectul soluțiilor de achitare pronunțate de instanța de judecată, este vădit netemeinică iar soluția de condamnare a inculpatei A. la o *pedeapsă de 4 (patru) ani închisoare* pentru comiterea infracțiunii de *luare de mită, prevăzută de art. 254 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și art.7 din Legea nr.78/2000, cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, pe un termen de încercare de 6 ani, stabilit în condițiile art. 86² Cod penal din 1969, este prea blândă.*

Referitor la achitarea inculpatei A. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, s-a arătat că motivarea instanței este în vădită contradicție cu probele administrate în cauză.

S-a reținut că, în cursul anului 2010, fiind investită, în calitate de judecător la Judecătoria, cu soluționarea dosarului civil înregistrat sub nr./310/2010, în care a pronunțat sentința civilă nr. 1368/11.11.2010, inculpata A. și-a încălcat atribuțiile de serviciu stabilite prin art. 4 alin. 1 din Legea nr.303/2004, în conformitate cu care judecătorii și procurorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate să asigure supremația legii, pronunțând o soluție vădit contrară actelor normative incidente, respectiv art.123 din Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală, care prevede în ce condiții consiliile locale hotărăsc vânzarea unor bunuri ce fac parte din domeniul privat al unității administrativ-teritoriale, și Hotărârii Consiliului Local cu nr. 248/2006, care stabilea care este modalitatea de calcul al prețului vânzării terenurilor ce făceau obiectul unor contracte de concesiune, în vigoare la acea dată, obligând abuziv autoritatea publică locală să vândă terenuri anterior concesionate la prețuri determinate altfel decât prevedeau aceste acte normative, prin care au fost obținute foloase necuvenite de către reclamanti și a fost păgubit bugetul unității administrativ-teritoriale cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro), tocmai ca urmare a faptului că acceptase promisiunea lui I. de a primi un folos necuvenit.

S-a arătat că din materialul probator rezultă fără putință de tăgadă reaua-credință a acesteia care în schimbul unor foloase necuvenite a pronunțat o soluție vădit contrară dispozițiilor legale la care s-a făcut referire în acuzare.

Aceasta avea cunoștință despre pasivitatea pârâtei și a pronunțat o soluție prin care a obligat un proprietar care nu și-a manifestat intenția de vânzare, să înstrăineze suprafețe de teren unor concesionari la prețul agreat exclusiv de aceștia.

În calitate de magistrat judecător aceasta avea cunoștință despre faptul că prin pronunțarea acestei soluții sunt prejudiciate interesele U.A.T. în contextul în care nu exista nicio prevedere legală care să oblige proprietarul să înstrăineze terenurile concesionate, legea stabilind doar dreptul concesionarilor de a avea întâietate, la preț egal, desigur, în eventualitatea în care s-ar fi hotărât înstrăinarea, iar Consiliul Local nu aprobase această înstrăinare.

Împrejurarea că în cazuri similare s-ar fi pronunțat la nivelul aceleiași instanțe soluții asemănătoare nu este relevantă iar eventuala încălcare a legii și cu alte ocazii nu este un element care să poată fi avut în vedere pentru pronunțarea unei soluții de achitare.

În aceeași ordine de idei, poziția reprezentanților Curții de Conturi a României nu poate și nu ar trebui să constituie un element care să justifice soluția de achitare. De altfel, tocmai activitatea infracțională desfășurată de inculpată a împiedicat reprezentanții instituției de control să rețină producerea vreunui prejudiciu.

Or, toate demersurile făcute de inculpat A., care le-a explicat reclamantilor ce au de făcut pentru ca acțiunile lor să fie judecate de aceasta, a procedat nelegal la întrunirea unor pricini care nu aveau legătură și a pronunțat o soluție în contradicție cu actele normative la care s-a făcut referire, dovedesc exercitarea abuzivă a atribuțiilor ce-i reveneau.

Acceptarea primirii de foloase necuvenite a avut drept mobil, în mod evident, pronunțarea unei soluții vădit nelegale.

Rezultă fără putință de tăgadă că fapta comisă de inculpat A. prin pronunțarea unei soluții în vădită contradicție cu actele normative incidente în scopul obținerii unor foloase necuvenite întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public obține pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 Cod penal.

Nu se poate reține că prin analiza elementelor constitutive ale acestei infracțiuni s-ar putea pune problema ca instanța să se substituie unei instanțe de control judiciar în contextul în care este evidentă reaua-credință a inculpatei în exercitarea atribuțiilor specifice funcției de magistrat-judecător.

S-a arătat că așa cum s-a reținut în actul de sesizare a instanței, infracțiunile reținute în sarcina inculpaților A., B. și C. au fost săvârșite cu intenție directă, persoanele cercetate prevăzând rezultatul faptelor lor și urmărind producerea acestuia.

Astfel, urmărind obținerea unor foloase necuvenite, inculpata A. și-a încălcat atribuțiile ce-i reveneau, pronunțând o hotărâre judecătorească în vădită contradicție cu actele normative invocate, prin care a urmărit în mod evident favorizarea reclamantilor.

Totodată, inculpații B. și C. au prevăzut rezultatul faptelor lor și au urmărit producerea acestuia, în contextul în care cunoșteau poziția Consiliului Local

cu privire la solicitările formulate de concesionari/reclamanți, precum și prevederile hotărârilor Consiliului Local pe care le-au nesocotit prin adresa înaintată instanței de judecată.

S-a menționat că terenurile concesionate se puteau vinde numai cu consimțământul proprietarului, în speță Consiliul Local și că nu a existat o hotărâre prin care să se aprobe vânzarea ci doar o analiză a prețului pe care concesionarii erau dispuși să-l plătească, autoritatea locală nefiind de acord cu acest preț.

Motivarea că dispozițiile legale la care s-a făcut referire în actul de acuzare că au fost încălcate de către inculpatul B. în exercitarea defectuoasă a atribuțiilor ce-i reveneau în calitate de primar al orașului ar fi prea generale și că „obligația de asigurare a respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției precum și punerea în aplicarea hotărârilor consiliului local” nu ar putea reprezenta în mod punctual o atribuție de serviciu a primarului în sensul standardului obiectiv avut în vedere de Curtea Constituțională în cuprinsul Deciziei nr. 405/2016 nu poate fi primită.

S-a susținut că, în caz contrar niciun primar nu ar mai putea fi tras la răspundere penală pentru exercitarea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu, atunci când acesta încalcă o hotărâre de consiliu local și ar putea să acționeze în mod arbitrar.

Susținerea că, în realitate, acuzația ar fi formulată exclusiv prin raportare la încălcarea unor dispoziții menționate în hotărâri ale Consiliului Local este neîntemeiată.

S-a arătat că primarul orașului, B., a nesocotit hotărâri ale Consiliului Local, dar Legea nr.215/2001, la care s-a făcut referire expresă în actul de acuzare, este un act normativ care impune primarului o conduită expresă.

Inculpatul B. cu știință, și-a încălcat atribuțiile de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, a hotărârilor consiliului local, prin nesocotirea hotărârilor Consiliului Local care stabileau condițiile în care se puteau înstrăina, în anumite situații, terenurile ce făceau obiectul unor contracte de concesiune, a comunicat Judecătoriei, că unitatea administrativ-teritorială își însușește rapoartele de evaluare întocmite de către evaluatorul autorizat pentru terenurile a căror vânzare se solicitase, „atâta timp cât cei trei concesionari nu solicită Primăriei orașului restituirea unor eventuale diferențe de bani”, menționând totodată că „rămâne la latitudinea instanței oportunitatea vânzării”, poziție procesuală materializată prin adresa înregistrată cu nr. 26.701/10.11.2010, semnată de acesta, în calitate de primar - invocată de către inculpata A. în considerentele sentinței civile amintite - faptă prin care unitatea administrativ-teritorială a fost păgubită cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro) și au fost obținute foloase necuvenite de către reclamanții din dosarul civil sus-menționat și prin care s-au creat premisele neatacării de către departamentul juridic a acestei hotărâri prin care în mod evident fuseseră afectate în mod negativ interesele legitime ale unității administrativ-teritoriale

Inculpatul B. și-a încălcat atribuțiile legale, cu atât mai mult cu cât Consiliul Local nu aprobase vânzarea terenurilor concesionate în nicio situație ci doar luase în discuție prețul agreed de concesionari. Totodată, Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală, la care se face referire în actul de sesizare, prevede în ce condiții consiliile locale hotărăsc vânzarea unor bunuri ce fac parte din domeniul privat al unității administrativ-teritoriale astfel că și aceste dispoziții au fost încălcate în mod evident.

S-a arătat că și soluția de achitare a numitei C. este de asemenea neîntemeiată. În mod evident aceasta l-a ajutat pe primarul B. să-și exercite în mod defectuos atribuțiile de serviciu.

În cursul anului 2010, în calitate de secretar al orașului, cu știință, l-a sprijinit pe primarul B. să-și încalce atribuțiile de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001, în sensul că, deși cunoștea poziția Consiliului Local cu privire la cererile concesionarilor, reclamanți în cauza înregistrată la Judecătoria cu nr...../310/2010, a semnat adresa prin care s-a comunicat Judecătoriei poziția procesuală a unității administrativ-teritoriale, cu referire la susținerile reclamanților din dosarul menționat, atât în calitatea deținută dar și pentru consilierul juridic T., deși în realitate Consiliul Local nu fusese de acord să vândă terenurile concesionate la prețurile agreeate de reclamanți iar rapoartele de evaluare nu fuseseră aprobate prin hotărâre de consiliu local, context în care a contribuit la păgubirea unității administrativ teritoriale cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro), care constituie totodată un folos necuvenit pentru concesionari/reclamanți și prin care s-au creat premisele neatacării de către departamentul juridic a acestei hotărâri prin care în mod evident fuseseră afectate în mod negativ interesele legitime ale unității administrativ-teritoriale

Judecător A. a procedat la conexarea cauzelor înregistrate cu nr./310/2010 și nr./310/2010 la dosarul cu nr./310/2010.

În realitate este lesne de observat că întrunirea pricinilor a fost una forțată (aspect ce reiese de altfel și din declarația martorei T.) și confirmă fără putință de tăgadă înțelegerea frauduloasă făcută de magistratul judecător A. cu I..

Astfel, deși exista identitate de pârâți, obiectul cauzelor era diferit și trebuia să se analizeze, în fiecare caz în parte, dacă sunt respectate condițiile prevăzute de actele normative incidente în sensul încheierii contractelor de vânzare-cumpărare, inclusiv îndeplinirea obligațiilor contractuale asumate. În aceeași ordine de idei, formularea unor acțiuni având ca obiect „obligație de a face”, în contextul în care nu a existat un refuz concret al reprezentanților unității administrativ-teritoriale de a vinde terenurile concesionate la un preț determinat în conformitate cu prevederile HCL nr. 248/2006, în vigoare la acea dată, confirmă înțelegerea frauduloasă dintre sus-numiții.

În concluzie Parchetul a arătat că se impunea condamnarea inculpaților A., B. și C. la pedepse cu închisoarea, orientate către maximul special, cu executare în regim de detenție, pentru comiterea infracțiunilor reținute în sarcina acestora prin rechizitoriu.

Totodată s-a solicitat a fi avute în vedere și recomandările privind individualizarea pedepselor aplicate pentru infracțiunile de corupție întocmite de

grupul de lucru privind individualizarea pedepselor aplicate pentru infracțiunile de corupție din cadrul I.C.C.J., depuse la dosarul cauzei la termenul din 14.12.2017.

Apelul inculpatei A.

Inculpata a solicitat desființarea sentinței și a încheierilor din datele de 06 martie 2017, 27 martie 2017 și, respectiv 18 octombrie 2017 și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să se dispună *achitarea sa, în baza art.396 alin. (5) Cod procedură penală rapaportat la art.16 alin.(1) lit. a) Cod procedură penală pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mita, înlăturarea dispoziției privind confiscarea de la inculpata, în temeiul art.254 alin. (3) Cod penal, a sumei de 500 euro, echivalent în lei la data plății efective, ridicarea măsurii sechestrului asigurător aplicat asupra imobilului aparținând inculpatei, respectiv asupra imobilului situat în, până la concurența sumei de 500 de euro, 'înlăturarea obligării inculpatei la plata sumei de 1.200 lei, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat și menținerea soluției de achitare cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, cu schimbarea temeiului de drept incident ca fiind art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art.16 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală. S-a mai solicitat și menținerea dispozițiilor privind schimbarea încadrării juridice a faptelor, în urma evaluării legii penale mai favorabile.*

Cu privire la netemeinicia încheierilor din datele de 06 martie 2017 și 27 martie 2017 s-au arătat următoarele:

La data de 13 ianuarie 2017 a fost audiat martorul H., iar consemnarea declarației sale (vol.I file 132-134 ds. prima instanța) a fost deficitară, respectiv nu s-a consemnat tot ceea ce a declarat, iar cele consemnate au diferit în unele segmente de cele afirmate de acesta.

A fost solicitat ca - pe baza audierii înregistrării ședinței - să se facă cuvenitele completări și rectificări, dar cererea scrisă (formulata la data de 17.02.2017 - vol.I fila 240-242 ds. prima instanța) a fost respinsă prin **încheierea** din data de **06.03.2017** în condițiile în care *președintele completului de judecată pusese pe această cerere o rezoluție prin care a dispus următoarele : „, se va pune în discuție la termen. înștiințare departament informatic pentru asigurare prezenta specialist la termen."*

Președintele completului de judecată și-a încălcat propria dispoziție din data de 17.02.2017 și a respins la termenul din 06.03.2017 cererea, cu motivarea că martorul a semnat declarația fără obiecțiuni.

Motivarea pe care a găsit-o pentru respingerea cererii este nelegală, deoarece însuși legiuitorul a stabilit necesitatea înregistrărilor ședințelor de judecată, iar scopul legii nu poate fi decât acela de a preveni greșeli, inclusiv de consemnare, iar în cazul în care asemenea greșeli să săvârșesc, să poată fi remediate.

La data de 6 martie 2017 a fost audiată martora R., iar consemnarea declarației sale (vol.II file 51-53 ds. prima instanța) a fost deficitară, respectiv nu s-a consemnat tot ceea ce a declarat, iar cele consemnate au diferit în unele segmente de cele afirmate de acesta.

Afirmațiile neconsemnate justificau cu evidență înlăturarea declarațiilor pe care martora le-a dat în cursul urmăririi penale și dovedeau nelegala administrare a probelor în acea fază a procesului penal.

Cu privire la nelegalitatea și netemeinicia încheierii din data de 18 octombrie 2017 s-a arătat că aceasta este nelegala/netemeinică pentru că au fost respinse cereri de probatorii în condițiile în care probele propuse erau deopotrivă concludente, pertinente și utile soluționării cauzei.

Prin cererea de administrare de probatorii (vol.III file 39-47 ds. prima instanța) s-a solicitat:

- *emiterea unei adrese către Tribunalul - pentru dovedirea contextului premergător formulării denunțurilor, motivațiile de ordin personal ale denunțătorilor I. și F., arestați preventiv, respectiv obținerea libertății în schimbul denunțurilor (ceea ce s-a și întâmplat) și examinarea aspectului referitor la credibilitatea acestor denunțători.*

- *întocmirea unei adrese către Primăria orașului ... pentru indicarea - în vederea ascultării în calitate de martori- a persoanelor cu atribuții de calculare a prețului de folosință a terenurilor;*

- *audierea ca martor a numitei Y..*

Instanța nu a motivat respingerea cererii de obținere de relații de la Primăria referitoare la persoanele care au atribuții de calculare a prețului de folosință/an al terenurilor și a persoanelor cu atribuții de calculare a prețului final de vânzare și întocmire factura.

Referitor la nelegalitatea sentinței s-a arătat că instanța de fond :

- a reținut o modalitate de săvârșire a infracțiunii de luare de mită cu care nu a fost sesizată;

- a respins cererea de înlăturare a unor probe nelegal administrate;

- a dat prevalență nelegală probatoriului administrat în cursul urmăririi penale în detrimentul probelor administrate nemijlocit de instanță;

- a lăsat să producă efecte juridice probatoriul administrat nelegal în cursul urmăririi penale, cu nerespectarea interdicției absolute statuate în cuprinsul normelor procesual penale ale art.101 alin.1-3 din Codul de procedură penală privind interzicerea explicită a administrării probelor prin practici nelegale;

- a înlăturat prezumția de nevinovăție în mod nelegal, încalcând principiul impus de art.103 alin. 2 Cod procedură penală privind standardul probei dincolo de orice dubiu rezonabil și făcând abstracție de imperativul ca hotărârea de condamnare să se bazeze pe probe certe de vinovăție, care exclud orice posibilitate ca inculpatul să fie nevinovat;

Referitor la netemeinicia sentinței, s-au arătat următoarele:

- interpretarea și analiza probelor dată de judecător l-a condus la greșitele concluzii că I. *i-a promis inculpatei un folos material*, în calitate de magistrat judecător în cadrul Judecătoriei ..., în vara anului 2010, *ar fi acceptat/nu ar fi respins această promisiune în schimbul pronunțării unei hotărâri judecătorești favorabile intereselor lui și într-un termen scurt* (sens în care a pronunțat sentința civilă nr. 1368/11.11.2010 în dosarul înregistrat la Judecătoria cu nr./310/2010) și că *ar fi primit prin intermediul martorei R. un folos necuvenit*

(un articol vestimentar în valoare de aproximativ 500 euro) în cursul aceluiași an;

- judecătorul primei instanțe nu a determinat obiectul mitei;
- motivarea este contradictorie;
- hotărârea s-a întemeiat pe denunțuri și declarații nelegal obținute de

către procurori;

- hotărârea prin care s-a reținut existența acceptării/nerespingerii promisiunii s-a întemeiat greșit pe probe directe (denunț și declarații) provenite de la una și aceeași persoană (I.), interesată în a obține punerea în libertate și tratament penal atenuat în cauza în care era anchetată, în condițiile în care am contestat veridicitatea lor;

- conținutul discuției din magazinul lui R. nu a fost probat în sensul elementului material al infracțiunii;

- hotărârea prin care s-a reținut existența *remiterii pretinsului folos* necuvenit s-a întemeiat pe probe directe (declarații) provenite de la una și aceeași persoană (R.), asupra căreia s-au exercitat mijloace de constrângere de către anchetatori, în condițiile în care s-a contestat veridicitatea lor;

- nu au fost probate *nici remiterea* vreunui obiect de către I. prin intermediul lui R. și *nici despre ce obiect* ar fi fost vorba;

- au fost ignorate *contradicțiile evidente* între denunțurile și declarațiile lui I., apreciindu-se vădit contra realității că acesta a avut o poziție constantă;

Referitor la infracțiunea de luare de mită:

S-a arătat că deși judecătorul primei instanței a fost sesizat prin rechizitoriu cu fapta de a fi acceptat promisiunea de primire a unui folos necuvenit, acesta reține în hotărâre că „materialul probator administrat în cauză demonstrează dincolo de orice dubiu rezonabil acceptarea de către inculpată a promisiunii de bani sau de alte foloase” (pag. 16 alin. 2 din sentință) ceea ce contravine dispozițiilor art. 371 Cod procedură penală.

S-a susținut că motivarea sentinței este contradictorie, judecătorul cauzei trebuind să stabilească cu prioritate dacă procedura judiciară din cursul urmăririi penale a fost sau nu a fost echitabilă.

Inculpată, prin apărător susține că modul în care s-au primit pretinsele denunțuri și modul în care au fost luate declarațiile martorilor nu corespunde nici standardului de caracter echitabil în sensul jurisprudenței constante a CEDO și nici nu conține informații esențiale concordante, iar în cursul urmăririi penale a fost i-a fost suprimat practic dreptul la apărare.

Referitor la denunțuri, s-a arătat că acestea au fost făcute după 6 ani de numiții J. (vol. I file 4-7 ds. up) și F. (vol. I file 14-15 ds. up), iar în cuprinsul acestor denunțuri nu se menționează numele martorei R. - pretins intermediar al primirii mitei. Numele acestei martore fiind menționat pentru prima dată abia a doua zi, la 26.02.2016, de către I., în cuprinsul denunțului său (vol.1 file 8-10 ds. up)

Atât denunțatorul I., cât și F. sunt persoane care - la data formulării denunțurilor (19.02.2016 și 26.02.2016) -se aflau în stare de arest preventiv, iar denunțurile exclud orice credibilitate, nefiind nicidecum formulate în interesul aflării adevărului, ci în mod clar în interes propriu, și anume pentru obținerea

libertății în schimbul delațiunii; cei doi denunțatori fiind puși în libertate nu prin vreo hotărâre judecătorească, ci prin încetarea de drept a măsurii arestului preventiv.

S-a susținut existența unui veritabil „modus operandi” al procurorului Z. în instrumentarea dosarelor și a efectuării anchetelor și anume ancheta bazată pe trocuri cu inculpații arestați preventiv, pe promisiuni de oferire a libertății în schimbul delațiunilor, mod de anchetă s-a realizat, în opinia inculpatei și în prezenta cauză.

S-a arătat că sunt neconcordante în chestiuni esențiale între: denunțul lui I. din 26.02.2016 (filele 8-10 vol. I ds. u.p.) și înscrisul intitulat „denunț” datat 14.03.2016 (file 128-130 voi. II ds. u.p.), că la o privire de ansamblu asupra activității de la urmărire penală se putea observa cu ușurință că niciunul dintre denunțatori nu a dat o explicație coerentă și satisfăcătoare în raport cu criteriile morale pentru care nu a denunțat pretensele infracțiuni la o dată mult mai apropiată de data săvârșirii lor.

În mod greșit judecătorul primei instanțe a dat credibilitate declarațiilor de la urmărirea penală și denunțurilor, deoarece aceste probe au fost administrate în lipsa înștiințării inculpatei cu privire la faptul că este suspectată de săvârșirea unei infracțiuni de luare de mită.

Totodată prin Ordonanța din 19.05.2016 (vol.IV file 271-273 ds. u.p.) a fost respinsă cererea de reaudiere a martorilor și martorilor denunțatori formulată la data de 22.04.2016 (voi. IV fila 180 ds. u.p.) - indiciu clar pentru orice magistrat că procedura la urmărire penală nu s-a dorit a fi echitabilă.

Inculpata susține că din analiza probelor nu rezultă că I. i-ar fi promis vreun folos material sau bani în schimbul unei hotărâri judecătorești favorabile intereselor lui. Discuția purtată de către inculpata A. cu martorul - denunțator I. - pe tema medicala a intervenției este confirmată atât de către denunțator, cât și de către martora R., iar înlăturarea acestor afirmații s-a realizat de către judecătorul primei instanțe printr-un raționament care nu are la bază nici o altă probă

Referitor la conținutul pretensei discuții despre chestiunile judiciare, s-a arătat că unica probă directă invocată de către acuzare și reținută de către prima instanță constă în conținutul denunțurilor și declarațiilor date de I..

Chiar în relatările pe care le-a făcut altor persoane, I. a prezentat variante diferite în chestiuni esențiale. Astfel, referindu-se la obiectul mitei J. susține în denunț (pag. 2 alin. penultim vol.I fila 5 ds. u.p.) că I. i-a spus că prețul intervenției sale pentru obținerea unei soluții favorabile este de 500 euro; F. susține în denunț (pag.2 alin. 3 vol. I fila 15 ds. u.p.) că I. i-a spus că „trebuie să îi dăm judecătorei suma de 600 euro”. În declarația de la urmărire penală (vol. II fila 120 alin. 4) și în declarația de la instanță (vol. II fila 48 răspuns întrebare nr. 8) menține cuantumul sumei și moneda; H. susține în înscrisul olograf intitulat denunț (vol. II fila 111 alin. 2 ds. u.p.) că I. le-a propus atât lui, cât și lui J. și lui F. să dea fiecare câte 400- 500 euro pentru a cumpăra un cadou judecătorei. În declarația de la urmărirea penală (voi. II fila 116 alin. penultim) și în declarația de la instanța (voi. I fila 132 verso alin. 4) menține cuantumul sumei și moneda.

Inculpata, prin apărător susține că însuși denunțatorul I. se contrazice și practic se "încurca în propriile sale ficțiuni (în cuprinsul denunțului din data de 26.02.2016; în cuprinsul declarației olografe intitulate „denunț” din data de 14.03.2016; în declarația dată în ședința publică din 13.01.2017.

Astfel se susține că întrucât nu a existat o promisiune, nu putea obiectiv să existe acceptare/nerespingere din partea inculpatei

Referitor la cei trei concesionari" (fila 16 alin. penultim din sentință) s-a susținut că aceștia nu au asistat la discuție, ei doar au relatat cele povestite I., depozitiile lor neavând caracter de probă directă.

Inculpata susține că dacă ar fi existat o discuție profesională în care să se fi aflat opinia sa cu privire la chestiunea litigioasă anterior sesizării instanței, în mod cert ar fi fost formulată o singură acțiune cu mai mulți reclamânți și cu un singur pârât, iar nu trei cereri diferite. Această explicație este dată de martora avocat K. în fața instanței de judecată și a fost ignorată cu desăvârșire de către instanță. Totodată declarația dată de acest martor la Parchet a fost luată nelegal, sub presiune, în stare de temere, sub amenințarea repetată că i se va schimba calitatea din martor în suspectă (vol. II fila 236 alin. antepenultim și fila 237 alin. 1 ds. prima instanța).

Referitor la remiterea pretinsului folos necuvenit, s-a solicitat a se constata că nu a existat nici folos și nici remitere, și că judecătorul primei instanțe oscilează între mai multe obiecte materiale ale mitei care ar fi fost remise de către martora R.:

Astfel, inculpata arată că inconsecvența în reținerea unui anume obiect material al mitei îi încalcă flagrant dreptul la apărare și constituie o gravă încălcare a obligației judecătorului de a stabili faptele relevante.

Se afirmă că singura probă directă referitoare la pretinsul obiect material al mitei este conținutul declarațiilor martorei R..

Referitor la declarațiile martorei R., se arată că nu sunt constante, mai mult, cele de la urmărirea penală nu sunt luate în condiții legale și nu sunt credibile, aceasta afirmând că declarația de la urmărirea penală i-a fost dictată sub presiune de către procurorii anchetatori:" practic mie mi s-a dictat ceea ce scrie în această declarație".

În declarația dată în fața instanței, martora R. a arătat că știa că inculpata A. nu poartă și nu îi place să poarte haine de blană și nici obiecte vestimentare opulente. Împrejurarea că martora R. cunoștea preferințele vestimentare ale inculpatei este confirmată și de către martorul I. atât în denunț cât și în declarații cât și de martorele W., K. și A1..

S-a mai arătat că nici declarația dată de R. nu este convergentă cu cea a lui I., singura concluzie care se poate trage este aceea că I., beneficiind de poziția de comandant al Poliției orașului, a luat bani de la cei trei martori pentru o dare de mită pe care nu a săvârșit-o în realitate. Și nu era convingător decât dacă susținea că a vorbit cu judecătoarea.

Dintr-o altă perspectivă, acuzarea a insistat în a susține că repartizarea dosarelor s-a urmărit a fi la A.. Dar pentru „manevra” obișnuită în epocă de a introduce o nouă acțiune și a renunța la cea/cele care au fost repartizate unui/unor judecători neconvenabili nu era necesar un sfat al unui judecător.

În consecință s-a solicitat a se constata că materialul probator administrat nu este apt să determine concluzia că - dincolo de orice îndoială rezonabilă - fapta de luare de mită există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpată, că pretinsa acceptare/nerespingere a promisiunii unui folos material este susținută doar de martorul denunțator I. (persoana profund interesată) iar pretinsa remitere a folosului a fost susținută doar de martora R. la urmărirea penală, consecința a presiunilor și amenințărilor exercitate asupra sa de către procurorii anchetatori, în faza de judecată martora revenind asupra poziției inițiale.

Referitor la infracțiunea de abuz în serviciu:

Cu privire la temeiul de achitare, s-a arătat că sentința apelată este netemeinică pentru că judecătorul primei instanțe a aplicat în cazul infracțiunii de abuz în serviciu dispozițiile art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, deși erau aplicabile cu prioritate dispozițiile art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală.

S-a susținut că pentru existența infracțiunii prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, este necesară, atât întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunilor de abuz în serviciu prevăzute de Codul penal (existența unei pagube cât și urmarea imediată prevăzută de legea specială - avantajul, între cele două componente trebuind să existe raport de cauzalitate).

Cu privire la raportul de constatare și la completarea sa, a solicitat a fi înlăturate, întrucât nu respectă nici pe departe exigentele impuse de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în concret nu respectă standardele impuse de principiul egalității armelor și de principiul contradictorialității din perspectiva obligației organelor judiciare de a asigura un proces echitabil, impus de art. 6 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În motivarea scrisă s-a susținut că inculpată a fost privată de posibilitatea de a contesta prin administrarea unui alt mijloc de probă raportul de constatare efectuat în cauză încă din cursul urmăririi penale, când organul de urmărire penală a respins atât prin Ordonanța nr. .../P/2016 din data de 04.05.2016 (ce nu i-a fost comunicată niciodată și care nici nu se afla la dosarul UP înaintat instanței) și prin Ordonanța nr. .../P/2016 din 19.05.2016 (f 271-273 voi. IV ds. UP) cererea de efectuare a unei expertize, formulată prin nota de probatorii (f 179-182 voi. IV ds. UP).

Raportul de constatare, arată inculpată, este întocmit în mod tendențios cu flagrantă încălcare a dispozițiilor Hotărârii Consiliului Local al orașului ..., luându-se ca baza de calcul la stabilirea prețului de vânzare a terenurilor prețul de concesiune al acestora, pe care acuzare îl confunda în mod voit cu prețul de folosință.

În mod cu totul greșit specialistul DNA a luat în considerare, în ambele variante ale raportului de constatare, prețul concesiunilor (95.850 euro stabilit de art. 4 contract concesiune nr. 26543/31.10.2007 -f 144 voi. I ds. UP ; 105.028 euro stabilit de art. 4 contract concesiune nr. 26883/31.10.2007 - f 33 voi. I ds. UP ; 84.989 euro stabilit de art. 4 contract concesiune nr. 2653/26.10.2007 -f 177 voi. I ds. UP).

În mod corect trebuia luat în considerare prețul de folosință al terenurilor concesionate, care este cu totul altceva și în privința acestuia legiuitorul local (în

speța Consiliul Local al orașului) stabilise reguli clare atât în ce privește modalitatea de calcul cât și compartimentele din cadrul Primăriei orașului care urmau să efectueze acea operațiune.

Cu privire la modalitatea corectă de calcul a prețului final de vânzare a terenurilor care au făcut obiectul contractelor de vânzare-cumpărare încheiate în baza Sentinței civile nr. 1368/11.11.2010 a Judecătoriei pronunțată de subsemnata - acesta este reflectată ca atare în cuprinsul fiselor de calcul preț final de vânzare aferente facturilor nr. 1973,1974 și 1975 emise la data de 29.12.2010 în vederea încheierii contractelor de vânzare-cumpărare cu reclamanții din dosarul nr./310/2010 al Judecătoriei

Potrivit modalității de calcul instituite prin art. 3 din HCL nr. 248/2006 – s-a arătat că nu reclamanții erau aceia care ar mai fi datorat vreo diferență de bani către UAT, ci dimpotrivă obligația de restituire incumba entității locale, însă reclamanții renunțaseră în cursul litigiului civil să solicite respectivele diferențe bănești , situație în care pârâții nu au solicitat efectuarea unei expertize judiciare de evaluare a terenurilor, însușindu-și rapoartele de evaluare întocmite de evaluatorul autorizat M..

Sub aspectul inexistenței prejudiciului în dauna UAT și, respectiv a avantajului patrimonial în favoarea reclamanților prezintă relevanță și faptul că UAT nu numai ca nu s-a constituit parte civilă în procesul penal, ci mai mult, nici măcar nu a fost concepută ca persoana vătămată în actul de sesizare a instanței. Constatările și concluziile Raportului de audit financiar al contului de execuție bugetara pe perioada 01.01.2010-31.12.2010 la U.A.T.O. întocmit de către auditori publici externi din cadrul Camerei de Conturi Prahova, raport înregistrat la Primăria or. sub nr. 15789/27.07.2011 (f146- 160 voi. III ds. instanța).

Apelul inculpatului B.

Prin apelul formulat, inculpatul a solicitat desființarea în parte a sentinței în sensul schimbării temeiului de drept al soluției de achitare pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art. 297 alin.1 din Codul penal, cu aplicarea art.5 din Codul penal, din cel prevăzut de dispozițiile art.396 alin.5 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza a II-a din Codul de procedură penală, în cel prevăzut de dispozițiile art.396 alin 5 din Codul de procedură penală, raportat la art.16 alin.1 lit. b teza I din Codul de procedură penală.

În motivarea scrisă a căii de atac inculpatul, prin apărător, a arătat că instanța de fond a dispus soluția de achitare raportându-se doar la lipsa formei de vinovăție prevăzute de lege, în condițiile în care soluția de achitare trebuia să reflecte cu prioritate lipsa de temei juridic al acțiunii penale în latura obiectivă a infracțiunii.

S-a arătat că, deși în cauză este invocată încălcarea unor dispoziții din Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală, în realitate acuzația este formulată prin raportare la încălcarea unei dispoziții menționate în hotărâri succesive ale Consiliului local, cu privire la prețul solicitat în cazul în care se solicita autorității deliberative vânzarea către concesionari a unor terenuri.

Mențiunea organelor de urmărire penală potrivit căreia inculpatul și-ar fi încălcat atribuțiile stabilite prin Legea nr. 275/2001 privind administrația publică locală este una extrem de lapidară, în cuprinsul Deciziei Curții Constituționale nr.405/15.06.2016 arătându-se că unei persoane nu i se poate imputa încălcarea standardului obiectiv prin constatarea neîndeplinirii de către aceasta a unor prescripții implicite nedeterminabile la nivel normativ.

Astfel, semnarea de către primar a unei adrese, în calitate de reprezentant al unei unități administrativ teritoriale reprezintă o condiție de formă pentru validitatea documentului, în sensul că este realizată garanția ca respectivul document provine de la autoritatea publică locală al cărei reprezentant este inculpatul, fără ca aceasta să însemne atestarea de plano a conținutului juridic al acesteia.

Inculpatul a criticat omisiunea de a evidenția dispozițiile legale a căror presupusă încălcare ar fi constituit infracțiunea de abuz în serviciu. S-a solicitat a se observa ca acuzația formulată împotriva sa nu releva în mod concret care ar fi fost atribuțiile de serviciu ale Primarului pretins încălcate, organele de urmărire penală limitându-se la a face trimitere în mod generic la dispozițiile art. 61 alin. 2 din Legea nr. 215/2001.

În ceea ce privește atribuțiile de serviciu ale Primarului, acestea sunt reglementate de dispozițiile art. 63 din Legea nr. 215/2001, obligația de „asigurare a respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției, precum și punerea în aplicare a hotărârilor consiliului local”, nu reprezintă o atribuție de serviciu a Primarului în sensul standardului obiectiv afirmat de Curtea Constituțională în cuprinsul Deciziei nr. 405/2016, ci o dispoziție generală cu caracter de principiu care consacră rolul și locul primarului în administrația publică.

Faptul ca dispozițiile art.61 alin.2 din Legea nr.215/2001 nu reglementează o atribuție de serviciu specifică funcției de Primar rezultă și din cuprinsul alin. 3 al aceluiași articol, potrivit căruia punerea în aplicare a activităților date în competența sa prin actele normative prevăzute la alin. 2 este adusă la îndeplinire de către aparatul de specialitate al Primarului, structurat, la rândul său în compartimente funcționale cu atribuții specifice stabilite prin lege.

Semnarea de către Primar a unei adrese în calitate de reprezentant al unității administrativ teritoriale reprezintă o condiție de formă pentru validitatea documentului.

Inculpatul a arătat că nu a existat o atribuție de serviciu de a exercita căile de atac prevăzute de lege, iar în litigiile în care unitatea administrativ teritorială a fost/este parte, prerogativa exercitării cailor de atac prevăzute de lege aparține întotdeauna consilierului juridic.

Referitor la legalitatea operațiunii de vânzare a terenurilor concesionate de către Orașul s-a arătat că voința Consiliului Local a fost de a înstrăina terenurile proprietate privată a orașului care făceau obiectul unor concesiuni, către concesionarii acestor terenuri, dacă aceștia ar fi fost constructori de bună credință pe acel teren și ar fi plătit redevențele la zi.

Astfel, F., H. și E. îndeplineau condițiile prevăzute de lege pentru a fi titulari ai dreptului de preemțiune prevăzut de dispozițiile art. 123 alin. 3 din

Legea nr. 215/2001, drept pe care si l-au exercitat in anul 2010 prin formularea către Consiliul Local a cererilor de vânzare a terenurilor.

În ceea ce privește prețul la care ar fi trebuit să se facă vânzarea, acesta a fost calculat de către Serviciu financiar-contabil, prognoza și salarizare în conformitate cu dispozițiile HCL nr. 193/2006 si ale HCL nr. 248/2006, iar formula de calcul a prețului final de vânzare a fost cea stipulata de art.3 din cuprinsul HCL nr. 248/2006.

S-a mai arătat că adresa nr.26701/10.11.2010 nu cuprinde un act de dispoziție al Primarului privind însușirea rapoartelor de evaluare extrajudiciară întocmite de expertul M. pentru terenurile concesionate numiților H., L. si F.

De altfel, această adresă nu face decât să constate acordul membrilor Consiliului Local exprimat în cadrul ședinței din data de 06.08.2010, împrejurare care corespunde exigenței dispozițiilor art. 123 alin. 3 din Legea nr. 215/2001 potrivit căroră „Prețul de vânzare se stabilește pe baza unui raport de evaluare, aprobat de consiliul local sau județean, după caz.”

Încheierea de către unitatea administrativ teritorială a contractelor de vânzare a terenurilor proprietate privată care au făcut obiect al contractelor de concesiune s-a făcut în mod legal, exclusiv la valoarea prețului final de vânzare stabilit conform HCL nr. 183/2006 și HCL nr. 248/2006.

Potrivit Raportului de audit financiar întocmit de Curtea de Conturi a României - Camera de Conturi Prahova, înregistrat la Primăria sub nr. 15780/27.07.2011 nu se regăsește nicio mențiune referitoare la încălcarea dispozițiilor legale în materia concesiunilor sau la cauzarea vreunui prejudiciu în dauna Primăriei Astfel, activitatea de control efectuată de către Curtea de Conturi a României cu privire la exercițiul financiar al unității administrativ teritoriale aferent anului 2010 nu a relevat nicio încălcare a dispozițiilor legale în materia concesiunilor și nicio prejudiciere a intereselor patrimoniale ale acesteia.

În prezenta cauză nu există constituire de parte civilă, împrejurare care dovedește faptul ca persoana pretins vătămata, unitatea administrativ teritorială, nu a suferit în realitate nicio pagubă.

S-a solicitat să se constate că probele administrate în cauza dovedesc dincolo de orice îndoiala faptul că inculpatul nu a avut niciodată intenția de a le asigura numiților F., H. și E. obținerea vreunui folos.

Concret, procesul-verbal al ședinței Consiliului Local din data de 06.08.2010 dovedește în mod obiectiv faptul că s-a opus încheierii contractelor de vânzare-cumpărare cu cei trei concesionari.

Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate prin prisma criticilor formulate, a actelor dosarului, precum și din oficiu, conform dispozițiilor art.417 alin.2 din Codul de procedură penală, Înalta Curte constată următoarele:

Prin rechizitoriul nr...../P/2016 din data de 20.05.2016 emis de Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților :

-A., sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de **luare de mită** prevăzută de art.289 alin.1 din Codul penal din 1969 raportat la art.7 lit.b din Legea

nr.78/2000 cu aplicarea art.5 Cod penal și **abuz în serviciu**, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din Codul penal cu aplicarea art.5 din Codul penal

- **B.** pentru săvârșirea infracțiunii de **abuz în serviciu**, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din Codul penal cu aplicarea art.5 Cod penal.

- **C.** pentru **complicitate la abuz în serviciu**, dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.48 din Codul penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 combinat cu art.287 alin.1 din Codul penal cu aplicarea art.5 din Codul penal,

În actul de sesizare s-a reținut, în esență, că inculpata **A.**, în calitate de magistrat judecător în cadrul Judecătoriei, în vara anului 2010, a acceptat promisiunea făcută de ofițerul de poliție I., la acea dată șef al Poliției Orașului, de a primi un folos necuvenit în schimbul pronunțării unei hotărâri judecătorești favorabile intereselor acestuia și într-un termen scurt (sens în care a pronunțat sentința civilă nr.1368/11.11.2010 în dosarul înregistrat la Judecătoria cu nr...../310/2010) și a și primit prin intermediul martorei R. un folos necuvenit (un articol vestimentar în valoare de aproximativ 500 euro) în cursul aceluiași an.

S-a mai reținut că, fiind investită, în calitate de judecător la Judecătoria, cu soluționarea dosarului civil înregistrat sub nr...../310/2010, în care a pronunțat sentința civilă nr.1368/11.11.2010, inculpata și-a încălcat atribuțiile de serviciu stabilite prin art.4 alin.1 din Legea nr.303/2004, în conformitate cu care judecătorii și procurorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate să asigure supremația legii, pronunțând o soluție vădit contrară actelor normative incidente, respectiv art.123 din Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală, care prevede în ce condiții consiliile locale hotărăsc vânzarea unor bunuri ce fac parte din domeniul privat al unității administrativ teritoriale și Hotărârii Consiliului Local cu nr.248/2006, care stabilea care este modalitatea de calcul al prețului vânzării terenurilor ce făceau subiectul unor contracte de concesiune în vigoare la acea dată, obligând abuziv autoritatea publică locală să vândă terenuri anterior concesionate în prețuri determinate altfel decât prevedeau aceste acte normative, prin care au fost obținute foloase necuvenite de către reclamanti și a fost păgubit bugetul unității administrativ-teritoriale cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro), tocmai ca urmare a faptului că acceptase promisiunea lui I. de a primi un folos necuvenit, pentru a pronunța cu celeritate o soluție favorabilă acestuia și celorlalte persoane interesate.

În ceea ce îl privește pe inculpatul **B.**, s-a arătat că în cursul anului 2010, în calitate de primar al orașului, județul Prahova, cu știință și-a încălcat atribuțiile de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală în sensul că, deși ar fi trebuit să asigure respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției, precum și punerea în aplicare a legilor, a decretelor Președintelui României, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, a hotărârilor consiliului local, prin nesocotirea

hotărârilor Consiliului Local care stabileau condițiile în care se puteau înstrăina în anumite situații, terenurile ce făceau obiectul unor contracte de concesiune a comunicat Judecătoriei, care solicitase Consiliului Local să exprime poziția procesuală față de susținerile reclamanților din dosarul înregistrat cu nr...../310/2010 că Primăria Orașului, că își însușește rapoartele de evaluare întocmite de către evaluatorul autorizat pentru terenurile a căror vânzare se solicitase „atâta timp cât cei 3 concesionari nu solicită Primăriei orașului restituirea unor convenite diferențe de bani”, menționând totodată că „rămâne la latitudinea instanței oportunitatea vânzării”.

Această poziție procesuală a fost materializată prin adresa înregistrată cu nr.26.701/10.11.2010, semnată de inculpat, în calitate de primar, adresă ce a fost invocată de către inculpata A. în considerentele sentinței civile amintite, faptă prin care unitatea administrativ teritorială a fost păgubită cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro) și au fost obținute foloase necuvenite de către reclamanții din dosarul civil sus-menționat și prin care s-au creat premisele neatacării de către departamentul juridic a acestei hotărâri prin care în mod evident fuseseră efectuate în mod negativ interesele legitime ale unității administrativ teritoriale

De asemenea, s-a reținut că inculpata C., în calitate de secretar al orașului, cu știință l-a sprijinit pe primarul B., să-și încalce atribuțiile de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001, în sensul că, deși cunoștea poziția Consiliului Local cu privire la cererile concesionarilor, reclamanți în cauza înregistrată la Judecătoria sub nr...../310/2010, a semnat adresa prin care s-a comunicat Judecătoriei poziția procesuală a unității administrativ teritoriale, cu referire la susținerile reclamanților din dosarul menționat, atât în calitatea deținută dar și pentru consilierul juridic T., deși în realitate Consiliul Local nu fusese de acord să vândă terenurile concesionate în prețurile agreate de reclamanți iar rapoartele de evaluare nu fuseseră aprobate prin hotărâre de consiliu local, context în care a contribuit la păgubirea unității administrativ teritoriale cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro), care constituie totodată un folos necuvenit pentru concesionari/reclamanți și prin care s-au creat premisele neatacării de către departamentul juridic a acestei hotărâri prin care în mod evident fuseseră afectate în mod negativ interesele legitime ale unității administrativ teritoriale

Procedând la propria analiză a materialului probatoriu administrat în această cauză, pe parcursul întregului proces penal, Înalta Curte constată că nu s-a dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă săvârșirea de către inculpații A., B. și C. a infracțiunilor de luare de mită și abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptele comise de către aceștia nefiind prevăzute de legea penală.

I. Starea de fapt, analiza mijloacelor de probă și a motivelor de apel invocate de Ministerul Public și de inculpata A., prin prisma temeiului de achitare prevăzut de dispozițiile art.16 lit. b teza I din Codul de procedură penală

Infrațiunea de luare de mită

Cu titlu preliminar, instanța de apel reține că inculpata a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea acestei infracțiuni în varianta normativă a acceptării promisiunii unor bani sau alte foloase și în aceea a primirii ulterior întocmirii actului a unui articol vestimentar - haină de blană - în valoare de aproximativ 500 euro.

În propriul demers analitic, Înalta Curte constată că, din coroborarea elementelor de fapt care rezultă din mijloacele de probă existente la dosar, rezultă fără dubiu următoarele împrejurări stabilite cu caracter de certitudine:

1. Existența unor contracte de concesiune a unor terenuri aflate în proprietatea privată a orașului, respectiv:

- contractul de concesiune înregistrat cu nr.26536/31.10.2007, încheiat între Primăria orașului, în calitate de concedent, și numitul D., în calitate de concesionar, pentru terenul în suprafață de 187 m.p., situat în, la un preț de 454 euro/m.p. (84.988 euro); la data de 09.11.2009 s-a încheiat actul adițional nr. 1 în baza căruia E. a dobândit calitatea de concesionar al aceluiași teren, în contextul în care la data de 10.09.2009 acesta cumpărase de la D. imobilul în curs de execuție edificat de acesta pe terenul în suprafață de 187 m.p.;

- contractul de concesiune înregistrat cu nr. 26543/31.10.2007, încheiat între Primăria orașului, în calitate de concedent, și F., în calitate de concesionar, pentru terenul în suprafață de 213 m.p., situat în, la un preț de 450 euro/m.p.;

- contractul de concesiune înregistrat cu nr. 26883/31.10.2007, încheiat între Primăria Orașului, în calitate de concedent și numita G., prin procurator H., în calitate de concesionar, pentru terenul în suprafață de 242 m.p., situat în, la un preț de 434 euro/m.p. (105.028 euro); la data de 06.01.2010 s-a încheiat actul adițional nr. 1 în baza căruia H. a dobândit calitatea de concesionar al aceluiași teren, în contextul în care la data de 17.12.2009 acesta cumpărase de la G. fundația ce fusese construită pe terenul în suprafață de 242 m.p.

Aceste contracte de concesiune au avut ca destinație construirea de locuințe, concesionarii efectuând ulterior demersuri pentru achiziționarea terenurilor concesionate.

2. În vara anului 2010, numitul I. (care împreună cu F. a edificat un imobil compus din mai multe apartamente pe terenul concesionat) s-a întâlnit cu inculpata A. - judecător în cadrul Judecătoriei - în magazinul aparținând numitei R., cei doi purtând o discuție despre posibilitatea de a se adresa instanțelor judecătorești în vederea obținerii dreptului de proprietate asupra terenului concesionat, discuție la care nu a participat nicio altă persoană.

În cadrul discuției purtate de cei doi, inculpata A., i-a comunicat numitului I. opinia sa asupra naturii acțiunilor pe care acesta și celelalte persoane interesate ar putea să le formuleze, spunându-i totodată că după părerea ei acțiunile sunt admisibile, dar nu știe opinia celorlalți colegi judecători.

3. Numitul I., ulterior discuției purtate cu inculpata A., i-a contactat pe J. (care îl reprezenta pe L.), F. și H. și le-a spus acestora să formuleze cereri de cumpărare a terenurilor către Consiliul Local și apoi să introducă acțiune la Judecătoria

Urmare a acestor discuții, cererile au fost formulate la data de 8.07.2010, iar după ce au fost respinse la data de 6.08.2010 de Consiliul Local, reclamantii au introdus acțiuni civile la Judecătoria, prin avocat K..

4. Acțiunile formulate de H. și N. și de L. și P. au fost repartizate aceluiași complet de judecată al cărui titular era inculpata A. și, întrucât acțiunea introdusă de F. și O. a fost repartizată altui complet, iar numitul I. îi solicitase ca toate acțiunile să fie repartizate inculpatei, numita K. a introdus o nouă cerere în numele acestora din urmă, care a fost repartizată completului al cărui titular era inculpata.

Acțiunile au fost conexe prin încheierile din 21.10.2010 și 4.11.2010 și au fost soluționate în favoarea reclamantilor, prin sentința civilă nr.1368 /11.11.2010, pronunțată în dosarul înregistrat la Judecătoria cu nr...../310/2010, rămasă definitivă prin neapelare.

5. În luna decembrie a anului 2010, numita R. a cumpărat, la solicitarea numitului I., din Istanbul, un obiect vestimentar destinat inculpatei și pentru care acesta i-a achitat aproximativ 400-500 de euro, obiect pe care i l-a dat acesteia, când a venit la magazinul său, fără a îi spune însă că este din partea lui I..

Atât prima instanță, cât și Ministerul Public, pornind de la aceste împrejurări și coroborând declarațiile martorilor I. și R., precum și cele ale martorilor K., J., H. și F., au concluzionat că materialul probator administrat în cauză demonstrează dincolo de orice dubiu rezonabil săvârșirea infracțiunii de luare de mită, constând în acceptarea de către inculpata A. a promisiunii de bani sau de alte foloase făcute de martorul denunțator I., în schimbul pronunțării unei hotărâri judecătorești favorabile intereselor lor, pentru ca ulterior, după ce a pronunțat hotărârea să primească un folos necuvenit prin intermediul numitei R..

În acest sens, judecătorul fondului a considerat că declarațiile martorilor anterior menționați constituie probe certe care confirmă săvârșirea infracțiunii de luare de mită dedusă judecății, reținând totodată că *deși martorul denunțator I. a promis un folos în schimbul sprijinului acordat, inculpata A., a acceptat continuarea discuției confidențiale cu acesta, sfătuindu-l în mod corespunzător pentru a obține câștig de cauză în contextul demersului judiciar pe care martorul dorea să-l promoveze. De asemenea, a reținut că acceptarea tacită a promisiunii făcute de martorul denunțator rezultă din conținutul discuției redată în mod constant de martorul denunțator, dar și din conduita ulterioară a inculpatei A., aceasta având la dispoziție posibilitatea de a pune imediat capăt discuției prin părăsirea locului pus la dispoziție de martora R., de a denunța imediat fapta autorităților sau de a forma o declarație de abținerea tocmai pentru că anterior își expusese părerea față de una dintre persoanele interesate în admiterea cererii.*

Înalta Curte reține că, potrivit art.97 alin.1 din Codul de procedură penală, constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei și care contribuie la aflarea adevărului în procesul penal. De asemenea, potrivit art.103 alin.1 din Codul de procedură penală, probele nu au o valoare dinainte stabilită

și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză.

Principiul liberei aprecieri a probelor lasă instanței de judecată posibilitatea să aprecieze concludența tuturor probelor, iar principiul aflării adevărului impune instanței să dea valoare doar acelor probe care, coroborate cu alte probe legal administrate, exprimă adevărul.

Pornind de la aceste principii, instanța de apel constată că probele administrate în prezenta cauză nu dovedesc dincolo de orice îndoială că martorul denunțator a promis, iar inculpata a acceptat promisiunea de a primi bani sau alte foloase, în scopul de a face un act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri. Acțiunile inculpatei, de a discuta despre situația juridică a terenurilor pe care I. și ceilalți concesionari intenționau să le achiziționeze, de a îl sfătui pe acesta în legătură cu demersurile pe care ar trebui să le facă și de a soluționa această cauză, nu se circumscriu laturii obiective a infracțiunii de luare de mită, iar împrejurarea reținută de prima instanță în sensul că inculpata ar fi avut obligația de a se abține de la judecată nu poate constitui obiectul unei acuzații penale ci, eventual, o nerespectare a Codului deontologic și, respectiv, o abatere disciplinară .

Astfel, cum la discuția purtată între I. și inculpată nu a participat nici o altă persoană, iar inculpata a negat pe parcursul întregului proces penal existența vreunei astfel de discuții, **declarațiile singulare ale martorului pot fi considerate sincere, concludente, utile și pot constitui probe certe numai în măsura în care sunt consecvente și sunt susținute și de alte mijloace probatorii administrate în cauză.**

Această concluzie se desprinde prin raportare la împrejurările în care I. a formulat denunțul, iar ulterior a fost audiat ca martor, respectiv când acesta era arestat preventiv într-o altă cauză în care era acuzat de fapte de corupție, astfel că a urmărit, prin atitudinea sa, să beneficieze de o cauză legală de reducere a pedepsei (aspect recunoscut chiar de către martor în declarațiile sale) .

În acest context, prezintă o relevanță deosebită prima relatare a împrejurărilor de fapt, făcută de martor prin denunțul din data de 26.02.2016, în care a menționat că inculpata **nu i-a solicitat nimic, iar el nu i-a oferit nimic**. A mai arătat că le-a spus celorlalți că ar trebui să îi facă un cadou inculpatei, a vorbit cu R. care a zis că știe ea ce să cumpere, i-a dat acesteia 500 de euro dar nu știe ce a cumpărat și nici dacă i-a dat cadoul.

Ulterior, fiind audiat la 14.03.2016, în calitate de martor, acesta a declarat că „ i-am spus doamnei judecător că voi fi atent cu ceva, **lăsând să se înțeleagă că va primi ceva**” iar aceasta „**mi-a dat de înțeles că mă va ajuta și că acceptă promisiunea**” .

Martorul a mai relatat că **i-a spus doamnei judecător că va fi atent cu ceva dându-i de înțeles că-i voi oferi un cadou, că va fi recompensată pentru ajutorul acordat și întrebând-o ce ar putea face pentru soluționarea favorabilă a demersului său iar doamna judecător nu a respins oferta sa și i-a dat de înțeles că îl va ajuta**.

În fața primei instanțe, martorul a relatat că ”**discuțiile au continuat fără ca doamna A. să-mi dea de înțeles că acceptă oferta sau să o refuze**”.

În fine, audiat fiind la termenul din data de 27 iunie 2018 de Înalta Curte de Casație și Justiție, martorul a precizat că i-a spus inculpatei că dacă s-ar rezolva situația toată lumea ar fi mulțumită, gândindu-se că ar putea să îi ofere un cadou, dar nu i-a precizat expres acest lucru. A adăugat că, în afară de ce a relatat acum, nu i-a spus altceva inculpatei, în sensul că nu i-a oferit vreun folos și nici inculpata nu i-a solicitat să îi dea ceva și nu l-a asigurat că va soluționa favorabil acțiunea.

A mai arătat că, ulterior, i-a spus numitei R. că intenționează să îi ofere un cadou inculpatei dar fără să îi spună cu ce ocazie.

Martorii F., J. și H. au relatat, în legătură cu aceste aspecte, împrejurări cunoscute indirect, de la martorul I..

Astfel, F. a formulat un denunț la data de 26.02.2016, în care a precizat că I. i-a spus că o cunoaște pe A., lăsând să se înțeleagă că are influență asupra ei pentru soluționarea favorabilă a cauzei și i-a spus că trebuie să îi dea judecătoarei 600 euro.

Audiat fiind la 11 martie 2016, martorul a relatat că I. i-a spus că o cunoaște pe doamna judecător, lăsând să se înțeleagă că are influență asupra ei pentru soluționarea favorabilă și că trebuie să îi dea judecătoarei 600 euro.

Nici în denunț și nici în declarația din 11 martie 2016, martorul nu a făcut vreo referire la împrejurarea că I. ar fi afirmat că a avut vreo discuție cu inculpata în acest sens.

Abia la momentul audierii de către prima instanță, martorul a relatat că I. i-ar fi spus că a vorbit cu o judecătoare pentru a pronunța o soluție favorabilă.

Prin declarația dată la termenul din data de 27 iunie 2018, la Înalta Curte de Casație și Justiție, martorul a arătat că I. i-a spus că el cunoaște o judecătoare A. care ar putea să îi ajute, i-a spus în acest context că trebuie să îi facă un cadou, urmând ca fiecare să contribuie cu suma de 500 euro dar nu știe ce a făcut I. cu acei bani, nu i-a spus dacă i-a dat vreun cadou doamnei judecător.

J. a formulat un denunț la data de 19.02.2016, în care a precizat că I. i-a spus că o cunoaște pe A., pe lângă care va interveni pentru soluționarea favorabilă a acțiunii iar prețul intervenției sale este de 500 euro, sumă pe care o va da judecătoarei,

În declarația din 15 martie 2016 martorul a relatat că I. i-a spus că o cunoaște pe A., care în schimbul unei sume de bani este dispusă să îi ajute și că a dat din partea lui 500 euro pentru judecătoarea care le-a admis acțiunea, că și celelalte persoane au strâns pentru același judecător 500 euro și i-au cumpărat o bijuterie, respectiv un colier.

Audiat fiind la termenul din data de 27 iunie 2018, la instanța de apel, martorul a precizat că I. i-a spus că nașul său va trebui să dea o sumă de bani pentru a-i cumpăra ceva doamnei judecător, *parcă era vorba de un colier*. A mai arătat că I. nu i-a spus nici că doamna judecător ar fi pretins vreo sumă de bani sau vreun cadou și nici că ar fi promis că va soluționa favorabil acțiunea și că nu știe dacă I. i-a cumpărat vreun cadou doamnei judecător, acesta i-a spus că i-ar fi cumpărat și i-ar fi dat un colier.

În același sens, martorul H. a declarat în cursul urmăririi penale că I. le-a dat de înțeles ca îl cunoștea pe judecătorul investit cu soluționarea cererilor lor și

că, pentru urgentarea soluționării acțiunilor, dar și pentru adoptarea unei soluții favorabile, este bine să dea fiecare câte 400- 500 de euro, pentru achiziționarea unui cadou pentru magistrat.

La termenul din data de 27 iunie 2018, la Înalta Curte de Casație și Justiție, martorul a precizat că, după introducerea acțiunii s-au întâlnit toți patru, iar I. a propus să îi dea fiecare câte 400-500 euro ”ca să îi cumpere o atenție judecătorului care va judeca cazul ; nu s-a discutat atunci despre numele vreunui judecător”. Martorul a precizat că nu știe ce s-a întâmplat cu acei bani.

Prin urmare, din declarațiile acestor martori rezultă cu certitudine că I. i-a lăsat să creadă pe aceștia că va da o sumă de bani inculpatei pentru soluționarea favorabilă a litigiului și apoi că îi va cumpăra o bijuterie în valoare de 1500 de euro, deși în realitate, după pronunțarea sentinței civile nr.1368/11.11.2010, acesta i-a solicitat numitei R. să cumpere un cadou destinat inculpatei și pentru care i-a achitat aproximativ 400-500 de euro.

Înalta Curte constată că aspectele relatate de martorii F., J. și H. nu dovedesc însă existența unei discuții între I. și inculpată, în cadrul căreia primul să fi promis, iar inculpata să fi acceptat bani sau alte foloase, ci doar împrejurarea că I. a cerut și a obținut de la cei trei suma totală de 1500 euro, cu care a susținut că urmează să îi achiziționeze un cadou inculpatei, după pronunțarea hotărârii. De altfel, din aceleași declarații nu rezultă că I. ar fi menționat celor trei martori existența unei discuții concrete cu inculpata în cadrul căreia acesta i-ar fi oferit bani sau alte foloase în scopul de a pronunța o soluție favorabilă, iar inculpata ar fi acceptat oferta martorului. De asemenea, niciunul dintre martori nu are cunoștință despre ce anume a făcut I. cu suma de bani pe care i-au dat-o și, cu atât mai puțin, nu cunoaște dacă acesta a achiziționat vreun bun pentru inculpată și i l-ar fi remis acesteia.

Este de menționat că, la momentul discuțiilor purtate între I. și inculpata A. și apoi de acesta cu cei trei martori, demersurile privind cumpărarea terenurilor concesionate nu începuseră.

Existența unei discuții dintre I. și inculpata A. rezultă însă din declarațiile celor doi și cele ale martorei R., care însă nu a fost prezentă când au vorbit aceștia.

Instanța de apel reține că în hotărârea atacată nu se menționează elementele de fapt ce rezultă din probe certe avute în vedere de judecătorul fondului la reținerea dovedirii existenței unei promisiuni și a acceptării de către inculpată de a primi un folos necuvenit și nu rezultă cu claritate nici în ce a constat promisiunea sau această acceptare și care a fost scopul acesteia.

Astfel, inițial, prima instanță reține că I. a promis un folos în schimbul sprijinului acordat, iar inculpata A. a acceptat continuarea discuției confidențiale cu acesta, sfătându-l în mod corespunzător pentru a obține câștig de cauză în contextul demersului judiciar pe care martorul dorea să-l promoveze.

Ulterior, se arată că „materialul probator administrat în cauză demonstrează dincolo de orice dubiu rezonabil acceptarea de către inculpata A. a promisiunii de bani *sau de alte foloase, acceptând* continuarea unei discuții cu martorul denunțator I. într-o anexă a magazinului deținut de martora R....”

În fine, instanța concluzionează că „succesiunea logică a faptelor demonstrează existența unei activități de acceptare tacită dar neîndoielnică a promisiunii făcute de martorul denunțator, de introducere ulterioară a unor cereri de chemare în judecată repartizate completului condus de inculpata A., soluționate de aceasta în mod favorabil intereselor martorului denunțator I., în cauză fiind demonstrată și primirea de către inculpată a unei haine din blană în valoare de aproximativ 500 euro în schimbul serviciului prestat”.

Se constată astfel că întregul raționament avut în vedere de prima instanță se fundamentează pe deducții și aprecieri nefundamentate pe probe certe care să dovedească săvârșirea infracțiunii de luare de mită, astfel cum este aceasta incriminată de Codul penal și în varianta reținută în actul de sesizare.

Potrivit art. 254 din Codul penal din 1969, constituie infracțiunea de luare de mită fapta funcționarului public care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri.

De asemenea, potrivit art.289 din Codul penal în vigoare, constituie infracțiunea de luare de mită fapta funcționarului public care, direct ori indirect, pentru sine sau pentru altul, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase, în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri.

Prin urmare, infracțiunea reținută în sarcina inculpatei presupune preexistența unei promisiuni a unor bani sau alte foloase urmată de acceptarea acesteia, ambele făcute în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri.

Astfel cum s-a arătat anterior, martorul I. nu a precizat în nici un moment că, în cadrul discuției purtate în magazinul numitei R., a promis, iar inculpata a acceptat primirea de bani sau foloase, inițial, prin denunțul din data de 26.02.2016 precizând expres că inculpata **nu i-a solicitat nimic, iar el nu i-a oferit nimic.**

Pe de altă parte, nici afirmațiile cuprinse în declarația din data de 14.03.2016, în sensul că *i-a dat de înțeles doamnei judecătoreasă că va primi ceva iar aceasta nu a respins oferta sa și i-a dat de înțeles că îl va ajuta*, nu sunt suficiente pentru a reține că inculpata a acceptat promisiunea de a primi foloase care nu i se cuvin.

Acceptarea presupune o manifestare de voință activă, care să confere certitudinea că promisiunea/oferta a fost înțeleasă și acceptată, or în cauza de față o asemenea promisiune nu a existat, astfel că inculpata nu avea ce accepta.

Probele administrate dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, doar împrejurarea că între cei doi a avut loc o discuție în legătură cu situația juridică a terenurilor concesionate, fără a exist vreo promisiune concretă din partea lui I. și, cu atât mai puțin vreo acceptare a unei promisiuni (inexistente), în condițiile

în care la acel moment demersurile privind achiziționarea terenurilor nici nu erau începute iar inculpata nu era investită cu soluționarea vreunei cereri în acest sens.

Referitor la declarațiile martorei K., instanța de apel reține că din relatările acesteia rezultă că I. era interesat ca cele trei acțiuni să fie soluționate de magistratul A., împrejurare care nu este suficientă însă pentru a reține dovedirea comiterii infracțiunii de luare de mită, astfel cum a fost anterior descrisă.

Totodată, martora R. a confirmat faptul că inculpata și I. au avut o discuție în magazinul său, într-un spațiu-birou, la care însă aceasta nu a asistat, că ulterior în luna decembrie, I. i-a cerut să achiziționeze un obiect vestimentar destinat inculpatei, că a cumpărat din Turcia un articol vestimentar pentru care ar fi achitat aproximativ 400-500 de euro, după care martora i-a remis acel obiect inculpatei, spunându-i că *este un cadou de la Moșul*.

Nici aceste aspecte nu dovedesc însă săvârșirea infracțiunii de luare de mită, atât în varianta acceptării promisiunii de bani sau alte foloase cât și în cea a primirii ulterioare (care potrivit Codului penal din 1969 ar fi putut constitui o altă infracțiune, aceea de primire de foloase necuvenite).

Înalta Curte constată că declarațiile martorei R., date pe parcursul procesului penal, sunt diferite cu privire la anumite împrejurări esențiale, respectiv în legătură cu natura bunului pe care l-a achiziționat din Turcia și la modalitatea în care martora i-a remis acel obiect inculpatei.

Prima instanță a reținut aceste contradicții, considerând ca relevante cele declarate în cursul urmăririi penale, întrucât martora nu ar fi oferit o explicație rațională cu privire la revenirea asupra celor afirmate inițial și care au fost susținute/ confirmate în mod constant de către martorul denunțator I.

Contrar acestor argumente, instanța de apel consideră că nu se poate da relevanță celor declarate de martora R. decât în măsura în care afirmațiile acesteia sunt constante sau sunt susținute și de alte mijloace probatorii administrate în cauză.

Astfel, martorul I. nu a afirmat în niciuna din declarațiile sale că ar fi stabilit cu martora R. să cumpere din Turcia o haină de blană pentru inculpată (ci un cadou), că ar fi văzut bunul achiziționat sau că are certitudinea că acel bun a fost remis inculpatei.

Totodată, niciunul din martorii audiați în cauză și întrebați cu privire la acest aspect nu a văzut-o vreodată pe inculpată purtând o asemenea haină descrisă inițial de martoră iar un asemenea bun nu a fost găsit în urma percheziției domiciliare efectuate la locuința inculpatei.

De asemenea, martora R., audiată pentru prima dată în condiții de contradictorialitate de către Curtea de Apel Ploiești, a relatat anumite împrejurări cu privire la modalitatea în care a dat declarație în cursul urmăririi penale. Aceste aspecte au fost dezvoltate de martoră în fața instanței de apel și confirmate ulterior de martorul B1., audiat la termenul din data de 13.03.2019.

Înalta Curte mai reține că audierea martorei în cursul urmăririi penale nu a fost înregistrată prin mijloace tehnice audio sau audiovideo, astfel că nu se poate constata nemijlocit modalitatea în care au decurs audierile.

Este adevărat că, astfel cum s-a arătat anterior, potrivit art. 103 alin. 1 din Codul de procedură penală, *probele nu au o valoare dinainte stabilită și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză*, de unde se desprinde concluzia că, în principiu, probele administrate în faza de urmărire penală au aceeași valoare cu probele administrate în faza cercetării judecătorești însă, raportat la acele reținute anterior, nu se poate concluziona că declarațiile martorei R., făcute în cursul urmăririi penale, sunt expresia adevărului, decât în măsura în care se coroborează cu alte fapte și împrejurări ce au rezultat din ansamblul probelor existente în cauză.

Or, din probele administrate în cauză - declarațiile martorilor I., R., F., J. și H. - rezultă, astfel cum s-a reținut anterior, că în luna decembrie a anului 2010, numita R. a cumpărat, la solicitarea numitului I., din Istanbul, un obiect vestimentar destinat inculpatei și pentru care acesta i-a achitat aproximativ 400-500 de euro, obiect pe care i l-a dat acesteia, când a venit la magazinul său, fără a îi spune însă că este din partea lui I..

Chiar dacă acest obiect a fost cumpărat și dat inculpatei după soluționarea de către aceasta a acțiunilor civile, probele administrate în cauză nu au dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă nici cunoașterea de către inculpată a provenienței obiectului, nici existența unei legături de cauzalitate între remiterea bunului și modul în care inculpata a instrumentat cauza civilă în discuție, în condițiile în care I. nici nu a avut calitatea de parte în acel dosar.

În Codul de procedură penală român, prezumția de nevinovăție este înscrisă între regulile de bază ale procesului penal, în art. 4 alin. 1 și 2 statuându-se că „*orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă*”. După administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului”.

Ca atare vinovăția unei persoane se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției, iar sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului.

Inculpata nu a recunoscut niciodată că ar fi comis infracțiunile deduse judecății, iar materialul probatoriu administrat, inclusiv de către instanța de apel, nu confirmă săvârșirea faptelor de către aceasta.

Înalta Curte nu poate împărtăși susținerile din rechizitoriu, confirmate de prima instanță, în sensul că există probe care dovedesc vinovăția inculpatei, în cauză invocându-se pe de o parte probe indirecte, iar pe de altă parte deducții ce rezultă din afirmațiile unora dintre martorii audiați sau din comportamentul inculpatei - atât în timpul discuției avute cu I., cât și ulterior - împrejurare care nu este suficientă însă pentru a concluziona că ar fi existat vreo înțelegere între cei doi cu privire la soluționarea dosarului civil și, cu atât mai mult, vreo promisiune urmată de acceptarea din partea inculpatei a unui folos necuvenit în

schimbul pronunțării unei hotărâri judecătorești favorabile intereselor acestuia și într-un termen scurt.

Este adevărat că, la un anumit moment procesual, afirmațiile martorilor I. și R., diferite de cele ale inculpatei, au fost apreciate ca fiind indicii temeinice care au justificat bănuiala rezonabilă că a fost săvârșită infracțiunea de luare de mită, însă aceste indicii temeinice nu s-au putut concretiza în probe certe de condamnare, în lipsa altor elemente cu care acestea să se coroboreze și în condițiile în care martorii au explicat și dezvoltat anumite împrejurări dintre cele relatate inițial.

Sub acest aspect, Înalta Curte precizează că organele judiciare sunt obligate să administreze toate probele necesare pentru dovedirea, dincolo de orice dubiu rezonabil, a existenței faptelor, a elementelor constitutive ale infracțiunilor, sub aspect obiectiv și subiectiv.

Concluzionând, instanța de apel consideră că probatoriul administrat în cauză nu poate forma convingerea asupra vinovăției inculpatei în săvârșirea faptei imputate, acest probatoriu atestând eventual o conduită a inculpatei contrară normelor de conduită profesională, motiv pentru care se va pronunța o soluție de achitare în baza art.16 lit. b teza I din Codul de procedură penală - fapta nu este prevăzută de legea penală.

Instanța de apel consideră neîntemeiată solicitarea inculpatei de achitare a sa în temeiul art.16 lit. a din Codul de procedură penală – fapta nu există - deoarece temeiul prevăzut de lit.a presupune inexistența unei fapte în materialitatea ei, nefiind incident în cauză, în condițiile în care inculpata a soluționat dosarul având ca obiect cele trei acțiuni civile formulate, după ce în prealabil a avut o discuție despre admisibilitatea acțiunilor cu numitul I. (care, chiar dacă nu a avut calitatea de parte, s-a prezentat ca având un interes în cauză), faptă care însă nu este prevăzută de legea penală, în lipsa unor probe certe care să dovedească existența unei promisiuni de oferire a unor foloase și a acceptării acesteia.

Raportat la considerentele expuse, apelul declarat de Ministerul Public referitor la netemeinicia pedepsei aplicate inculpatei, atât sub aspectul cuantumului cât și al modalității de executare, nu va mai fi analizat de instanța de apel.

B. Infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit.

Pornind de la starea de fapt anterior reținută, în acord cu prima instanță, Înalta Curte reține că din mijloacele de probă administrate în cauză rezultă fără dubiu și următoarele împrejurări:

La data de 08.07.2010 L., F. și H. au formulat cereri de cumpărare a terenurilor anterior concesionate, la Primăria Orașului, la care au anexat rapoarte de evaluare întocmite de expertul evaluator M. prin care s-a stabilit un preț de piață de 47 de euro/m.p. Prin Hotărârea Consiliului Local din data de 06.08.2010 s-a hotărât respingerea propunerilor de preț pentru vânzarea - cumpărarea terenurilor anterior concesionate numiților F., L. și H..

Prin avocat K., au fost depuse la Judecătoria trei acțiuni, formulate în numele soților H. și N. - dosar înregistrat cu nr. .../310/2010, la data de

03.09.2010, F. și O. - dosar înregistrat cu nr./310/2010, la data de 03.09.2010, L. și P. - dosar înregistrat cu nr./310/2010, la data de 07.09.2010.

Dosarele cu numerele/310/2010 și/310/2010 au fost repartizate spre soluționare magistratului judecător A., iar dosarul înregistrat cu nr./310/2010 a fost repartizat unui alt judecător. În aceste împrejurări, a fost introdusă o nouă acțiune în numele soților F. și O., noua cauză fiind înregistrată cu nr./310/2010, la data de 05.10.2010, iar la repartizarea aleatorie informatizată a fost investit să soluționeze cauza magistratul judecător A..

La termenele din data de 21 octombrie 2010 și 4 noiembrie 2010, completul a dispus conexarea cauzelor înregistrate cu nr...../310/2010 și nr./310/2010, la dosarul cu nr...../310/2010, reținându-se că există identitate de pârâți și că obiectul și cauza ar fi aceleași, diferind reclamanții, și că între dosare ar fi existat o strânsă legătură.

La aceleași termene, instanța a dispus efectuarea unei adrese către pârâți, prin care s-a solicitat ca aceștia să își exprime poziția procesuală în raport de susținerile reclamanților, în sensul că nu se impune efectuarea unei expertize tehnice judiciare de evaluare, întrucât au fost efectuate și depuse expertize de către un expert autorizat agreat de Primăria Orașului.

Prin adresa nr. 26701/10.11.2010, semnată de inculpatul B. - în calitate de primar - de inculpata C. - în calitate de secretar, dar și pentru consilierul juridic T. - și de inspector A1., s-a comunicat că Primăria Orașului confirmă că rapoartele de evaluare au fost întocmite de evaluatorul autorizat M. pentru terenurile concesionate numiților H., L. și F., expert care a mai realizat rapoarte de evaluare pentru terenurile vândute de Primăria Orașului, că își însușește aceste rapoarte și nu solicită efectuarea unei expertize judiciare de evaluare pentru aceste terenuri atâta timp cât reclamanții nu solicită „restituirea unor eventuale diferențe de bani”.Totodată, s-a menționat că *rămâne la latitudinea instanței oportunitatea vânzării, în cazul în care solicitanții întrunesc condițiile legale.*

Prin sentința civilă nr.1368, pronunțată la data de 11.11.2010 - rămasă definitivă prin neapelare -pronunțată de magistratul judecător A., au fost admise acțiunile conexe formulate de reclamanții sus-menționați împotriva Orașului - prin primar și a Consiliul Local, pârâții fiind obligați să încheie contracte de vânzare- cumpărare pentru terenurile care făceau obiectul contractelor de concesiune, instanța stabilind prețul vânzării ca fiind cel determinat prin rapoartele de evaluare efectuate de evaluatorul autorizat și constatând că, la momentul pronunțării hotărârii, prețul ar fi fost achitat de către reclamanți.

În ceea ce o privește pe inculpata A., în actul de sesizare s-a reținut că aceasta, prin modalitatea de soluționare a dosarului civil înregistrat sub nr...../310/2010, și-a încălcat atribuțiile de serviciu stabilite prin art.4 alin.1 din Legea nr.303/2004, respectiv art.123 din Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală, obligând abuziv autoritatea publică locală să vândă terenuri anterior concesionate la prețuri determinate altfel decât prevedeau aceste acte normative, prin care au fost obținute foloase necuvenite de către reclamanți și a fost păgubit bugetul unității administrativ-teritoriale cu suma

de 920.716,64 lei (214.734,39 euro), tocmai ca urmare a faptului că acceptase promisiunea lui I. de a primi un folos necuvenit, pentru a pronunța cu celeritate o soluție favorabilă acestuia și celorlalte persoane interesate.

Cu titlu prealabil, Înalta Curte amintește că la soluționarea cauzelor de către judecători sau procurori trebuie avut în vedere principiul independenței magistraților, precum și faptul că îndeplinirea atribuțiilor de serviciu de către aceștia nu constituie prin ea însăși o activitate susceptibilă de a fi apreciată ca având caracter penal.

De principiu, fapta unui judecător de a pronunța o soluție, ca urmare a propriei activități de evaluare și apreciere a stării de fapt și de drept ale cauzei respective, este o faptă impusă de normele procesuale și nu constituie infracțiune.

Dispozițiile art. 2 alin. (1) și alin. (3) din Legea nr. 303/2004, republicată, prevăd că „judecătorii numiți de Președintele României sunt inamovibili, în condițiile prezentei legi” și „judecătorii sunt independenți, se supun numai legii și trebuie să fie imparțiali”. Totodată, art.17 din aceeași lege stabilește că desființarea unei hotărâri judecătorești poate fi obținută prin exercitarea căilor de atac și nu ca urmare a angajării răspunderii penale a magistratului care a pronunțat-o. Magistratul chemat să soluționeze diferendul va examina justetea aspectelor sesizate, prin prisma elementelor probatorii scrise în cauză, iar pe baza acestora își va forma o convingere fermă asupra temeiniciei acuzațiilor și va adopta o soluție, care în mod inevitabil este nefavorabilă pentru cel puțin una din părțile aflate în litigiu.

În ceea ce privește activitatea magistraților, atribuțiile lor de serviciu se circumscriu soluționării cauzelor cu care sunt învestiți, respectiv interpretării și aplicării dispozițiilor legale, în acord cu principiile dreptului substanțial și ale celui procedural.

Eventualele erori apărute în acest proces de interpretare și aplicare a legii nu echivalează cu o exercitare abuzivă a atribuțiilor de serviciu în sensul legii penale, ele putând fi îndreptate în urma exercitării căilor de atac prevăzute de lege în fiecare caz în parte, acesta fiind de altfel și justificarea existenței lor.

Răspunderea penală a magistraților poate fi pusă în discuție, numai în situațiile în care aceștia și-au exercitat funcția cu rea-credință, adică au cunoscut caracterul vădit nelegal al acțiunilor lor, urmărind sau acceptând vătămarea intereselor legale ale unei persoane.

Raportat la aceste aspecte, instanța de apel reține că în cauza de față, inculpata A. a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969, ale art. 297 alin. (1) din Codul penal și ale art.13² din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție care a fost respinsă prin **decizia Curții Constituționale nr.54/7 februarie 2018**, publicată în Monitorul Oficial nr. 683 din 6 august 2018.

În considerentele acestei decizii, Curtea Constituțională a invocat Avizul nr. 3 asupra principiilor și regulilor privind imperatiile profesionale aplicabile judecătorilor și în mod deosebit a deontologiei, comportamentelor incompatibile și imparțialității, al Consiliul Consultativ al Judecătorilor Europeni potrivit

căruia "judecătorii trebuie să fie răspunzători penal în fața legii ordinare pentru infracțiuni comise în afara funcției lor juridice; răspunderea penală nu trebuie să se aplice judecătorilor pentru greșeli neintenționate în exercițiul funcțiunii" [CCJE (2002) Aviz nr. 3 din 19 noiembrie 2002, pct. 75]. De asemenea s-a amintit că, în Recomandarea către statele membre cu privire la judecători: independența, eficiența și responsabilitățile, Comitetul Miniștrilor Consiliului Europei a reținut două principii fundamentale în sensul că "Nu poate fi antrenată răspunderea penală a unui judecător pentru modul de interpretare a legii, apreciere a faptelor sau evaluare a probelor, cu excepția cazurilor de rea-credință".

Referitor la răspunderea penală pentru fapte săvârșite în exercitarea funcțiilor, Curtea Constituțională a reținut că, în ceea ce privește judecătorii, tragerea la răspundere juridică a acestora nu se poate realiza făcându-se abstracție de necesitatea respectării principiului independenței acestora, însă independența judecătorului nu exclude responsabilitatea acestuia în exercitarea funcției pe care o deține.

Curtea a constatată că, potrivit standardelor constituționale și celor europene, pronunțarea unei hotărâri judecătorești nu este exclusă de plano de la incidența răspunderii penale a judecătorului, ci, în anumite cazuri, pronunțarea unei hotărâri se poate concretiza, în fapt, în săvârșirea unei infracțiuni. S-a mai arătat că regula ce se impune este că pronunțarea unei hotărâri judecătorești nu poate atrage răspunderea penală, excepția - tragerea la răspundere penală - intervenind ca urmare a stabilirii modului în care judecătorul a acționat - cu intenție, rea-credință, fără însă a putea fi enumerate exhaustiv și concret cazurile care determină incidența răspunderii penale în cazul pronunțării unei hotărâri judecătorești.

A mai reținut Curtea Constituțională că, „din perspectiva exercitării de către judecător a atribuțiilor de serviciu, pronunțarea unei hotărâri judecătorești presupune interpretarea și aplicarea legii la cazurile concrete deduse judecății, avându-se în vedere circumstanțele specifice ale acestora. Curtea Constituțională a reținut, în mod constant, că, în temeiul art. 126 din Constituție, aspectele ce vizează interpretarea și aplicarea legii țin de competența exclusivă a instanțelor judecătorești. Instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide care dintre legile puse în discuție sunt incidente, folosind toate principiile de interpretare a legii. Decizia instanței de judecată poate fi atacată la instanța superioară, iar, în cazul în care practica judiciară vedește o interpretare neunitară, Constituția, prin art. 126 alin. (3), dă Înaltei Curți de Casație și Justiție competența de a stabili interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.”

Totodată, Curtea a reținut că, în principiu, interpretarea legii, evaluarea faptelor și a probelor efectuate de către un judecător în scopul soluționării cauzelor, nu poate să conducă la tragerea la răspundere penală a acestuia.

De asemenea, în același context, Curtea a reținut ca fiind aplicabile cele statuate de Comisia de la Veneția în sensul că „judecătorii pot fi trași la răspundere penală pentru hotărârile lor dacă le este dovedită vinovăția individuală și dacă eroarea lor se datorează relei-credințe sau neglijenței grave.”

Astfel, Curtea Constituțională a constatat că, potrivit standardelor constituționale și celor europene, elementele anterior expuse - care se circumscriu activității de pronunțare a unei hotărâri judecătorești - nu pot antrena răspunderea penală a judecătorului. O eventuală răspundere penală a judecătorului, din perspectiva săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, poate fi pusă în discuție numai după analiza conduitei proprii a persoanei acuzate în legătură cu paguba ori cu vătămarea drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice... reaua-credință presupune intenția de a produce un prejudiciu, dublată de un element imoral, judecătorul fiind conștient că acționează împotriva propriei sale convingeri și că manipulează legea.

Curtea a apreciat că simpla proiecție subiectivă a părților sau a organului judiciar, în cauzele la care participă, în sensul că judecătorul a pronunțat, cu re-credință, o hotărâre, nu poate sta la baza tragerii la răspundere penală a acestuia.

S-a arătat că fiecare dintre elementele expuse în considerentele deciziei trebuie avute în vedere și dovedite prin probe, ele neputându-se prezuma. Din această perspectivă, Curtea a reținut că ”organul de urmărire penală nu este scutit de responsabilitate, ci, din contră, acesta trebuie să aibă în vedere că orice acțiune a sa în această sferă poate avea ca efect știrbirea independenței justiției și a încrederii în justiție. Reglementările legale privind răspunderea judecătorilor nu pot fi utilizate abuziv pentru a exercita presiuni asupra judecătorilor atunci când aceștia examinează cauzele și, prin urmare, pentru a submina independența și imparțialitatea acestora”.

Raportând toate aceste principii la cauza de față, Înalta Curte constată, în acord cu prima instanță, că fapta inculpatei nu este prevăzută de legea penală.

Astfel cum de altfel s-a arătat anterior, din actele dosarului rezultă că, prin încheierile din 21 octombrie 2010 și 4 noiembrie 2010, inculpata, în aplicarea dispozițiilor art.164 din Codul de procedură civilă anterior, a pus în discuție oportunitatea întrunirii pricinilor și a dispus conexasia acestora, dispunând emiterea unei adrese către pârâți, prin care a solicitat să își exprime poziția procesuală în raport de susținerile reclamantilor în sensul că nu se impune efectuarea unei expertize tehnice judiciare de evaluare, întrucât au fost efectuate și depuse expertize de către un expert autorizat agreat de Primăria Orașului.

Urmare a acestei dispoziții, Primăria a răspuns prin adresa nr. 26701/10.11.2010.

Prin sentința civilă nr. 1368, pronunțată la data de 11.11.2010, au fost soluționate acțiunile civile formulate de reclamant, în considerentele acesteia fiind expuse pe larg, conform dispozițiilor art.261 din Codul de procedură civilă anterior, dovezile și motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței.

Din nicio probă administrată nu a rezultat reaua-credință a acesteia în soluționarea cauzei.

Reținerea de către Ministerul Public a încălcării dispozițiilor art.123 din Legea nr.215/2001, a Hotărârii Consiliului Local ... cu nr. 248/2006, precum și cea cu privire la reunirea forțată a cauzelor, în baza art.164 din Codul de

procedură civilă anterior, constituie o interpretare proprie a acestor dispoziții, care nu poate fi acceptată de instanța de apel.

Raționamentul avansat de Ministerul Public este contrazis chiar de către reținerea în actul de sesizare a împrejurării că inculpata, în cadrul discuției purtate cu I., i-a comunicat acestuia că din punctul său de vedere acțiune este admisibilă, ceea ce denotă lipsa oricărei rele-credințe în soluționarea cauzei în sensul dispus de către inculpată.

Prin motivele de apel s-a arătat că din materialul probator rezultă fără putință de tăgadă reaua-credință a inculpatei care, în schimbul unor foloase necuvenite, a pronunțat o soluție vădit contrară dispozițiilor legale la care s-a făcut referire în acuzare.

Contrar susținerilor Ministerului Public, instanța de apel constată că din nicio probă existentă la dosar nu rezultă că inculpata a pronunțat o soluție nelegală și cu rea credință, prin care” a obligat un proprietar care nu și-a manifestat intenția de vânzare, să înstrăineze suprafețe de teren unor concesionari la prețul agreat exclusiv de aceștia” sau că ”avea cunoștință despre faptul că prin pronunțarea acestei soluții sunt prejudiciate interesele U.A.T.”

Înalta Curte consideră că susținerea de către Ministerul Public a faptului că „Împrejurarea că în cazuri similare s-ar fi pronunțat la nivelul aceleiași instanțe soluții asemănătoare nu este relevantă iar eventuala încălcare a legii și cu alte ocazii nu este un element care să poată fi avut în vedere pentru pronunțarea unei soluții de achitare” și analiza efectuată cu privire la justetea și modalitatea de soluționare a cauzei de către magistratul judecător, în lipsa indicării probelor certe din care ar rezulta „fără putință de tăgadă reaua-credință a inculpatei” încalcă principiile consacrate de standardele constituționale și europene, precum și pe cele reținute prin Decizia Curții Constituționale mai sus amintite, constituind o proiecție subiectivă a organului judiciar (bazată pe prezumții și simple afirmații, nefundamentate pe un probatoriu) care nu poate sta la baza tragerii la răspundere penală a magistratului care a pronunțat hotărârea .

Concluzionând și reținând ca pertinente și argumentele expuse de judecătorul fondului, instanța de apel reține că fapta inculpatei A. de a soluționa acțiunile civile formulate de reclamantii H. și N., L. și P. și F. și O., în sensul obligării părților Orașul, prin primar și Consiliul Local al Orașului să încheie contracte de vânzare-cumpărare cu reclamantii pentru terenurile anterior concesionate, stabilind prețul vânzării ca fiind cel fixat de evaluatorul autorizat, nu este prevăzută de legea penală, reprezentând rezultatul interpretării legii, al evaluării faptelor și a probelor, efectuate de către magistratul judecător în scopul soluționării cauzei, motiv pentru care solicitarea de condamnare a acesteia este nefondată, soluția de achitare dispusă de prima instanță, în temeiul art.16 lit.b teza I din Codul de procedură penală fiind legală și temeinică. Din aceleași considerente, nu este întemeiată nici solicitarea inculpatei privind schimbarea temeiului de achitare în cel prevăzut de dispozițiile art.16 lit.a din Codul de procedură penală, întrucât a existat o faptă, în materialitatea ei, privind instrumentarea și soluționarea de către inculpata A. a cauzei constituite din cele

3 acțiuni civile, urmare a discuțiilor purtate anterior cu numitul I., fără a se contura însă elemente de natură să confere acestei fapte o conotație penală.

În ceea ce privește solicitarea inculpatei de desființare a încheierilor din datele de 06 martie 2017, 27 martie 2017 și 18 octombrie 2017, cu motivarea că în mod nelegal au fost respinse cererile de completare și rectificare a declarațiilor date de martorii H. și R. și că au fost respinse cereri de probatorii formulate de inculpată, instanța de apel reține că este nefondată întrucât, pe de o parte, apelanta nu a invocat nicio prevedere legală pretins a fi fost încălcată la pronunțarea celor trei încheieri și la soluționarea cererilor formulate la termenele de judecată amintite, iar pe de altă parte nu a fost identificată nici o cauză de nulitate absolută sau relativă cu privire la aceste încheieri. Aprecierea asupra concludenței, pertinentei și utilității unor probe nu vizează aspecte de legalitate, iar toate cererile la care s-a făcut referire au fost reiterate în fața instanței de apel și analizate de aceasta, martorii H. și R. fiind reaudiați în mod direct și nemijlocit, în prezența inculpatei și a apărătorului acesteia, care au avut posibilitatea să adreseze întrebările necesare lămuririi împrejurărilor cu privire la care s-a susținut că au existat consemnări deficitare la instanța de fond.

Pentru toate considerentele anterior reținute, Înalta Curte va admite apelul inculpatei A. doar în ceea ce privește soluția de condamnare a acesteia pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art.254 alin. 1 din Codul penal din 1969, raportat la art. 6 și art.7 din Legea nr. 78/2000, reținând totodată că apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție- Serviciul Teritorial Ploiești cu privire la inculpata A. este nefondat.

II. Analiza motivelor de apel invocate de Ministerul Public și de inculpatul B., referitoare la soluția de achitare a inculpaților C. și B. în temeiul art.16 lit. b teza a II-a din Codul de procedură penală

Astfel cum s-a arătat anterior, în ceea ce îl privește pe inculpatul B., în actul de sesizare s-a reținut că în calitate de primar al orașului ..., județul Prahova, cu știință și-a încălcat atribuțiile de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală în sensul că, deși ar fi trebuit să asigure respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției, precum și punerea în aplicare a legilor, a decretelor Președintelui României, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, a hotărârilor consiliului local, prin nesocotirea hotărârilor Consiliului Local ... care stabileau condițiile în care se puteau înstrăina în anumite situații, terenurile ce făceau obiectul unor contracte de concesiune, a comunicat Judecătorei ..., care solicitase Consiliului Local ... să exprime poziția procesuală față de susținerile reclamantilor din dosarul înregistrat cu nr..../310/2010, că Primăria Orașului ... își însușește rapoartele de evaluare întocmite de către evaluatorul autorizat pentru terenurile a căror vânzare se solicitase „atâta timp cât cei 3 concesionari nu solicită Primăriei orașului ... restituirea unor cuvenite diferențe de bani”, menționând totodată că „rămâne la latitudinea instanței oportunitatea vânzării”.

Această poziție procesuală a fost materializată prin adresa înregistrată cu nr.26.701/10.11.2010, semnată de inculpat, în calitate de primar, adresă ce a fost invocată de către inculpata A. în considerentele sentinței civile amintite, faptă

prin care unitatea administrativ teritorială a fost păgubită cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro) și au fost obținute foloase necuvenite de către reclamantii din dosarul civil sus-menționat și prin care s-au creat premisele neatacării de către departamentul juridic a acestei hotărâri prin care în mod evident fuseseră efectuate în mod negativ interesele legitime ale unității administrativ teritoriale

De asemenea, s-a reținut că inculpata C., în calitate de secretar al orașului, cu știință l-a sprijinit pe primarul B., să-și încalce atribuțiile de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001, în sensul că, deși cunoștea poziția Consiliului Local cu privire la cererile concesionarilor, reclamantii în cauza înregistrată la Judecătoria sub nr...../310/2010, a semnat adresa prin care s-a comunicat Judecătoriei poziția procesuală a unității administrativ teritoriale, cu referire la susținerile reclamantilor din dosarul menționat, atât în calitate de deținută dar și pentru consilierul juridic T., deși în realitate Consiliul Local nu fusese de acord să vândă terenurile concesionate în prețurile agreate de reclamantii iar rapoartele de evaluare nu fuseseră aprobate prin hotărâre de consiliu local, context în care a contribuit la păgubirea unității administrativ teritoriale cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro), care constituie totodată un folos necuvenit pentru concesionari/reclamantii și prin care s-au creat premisele neatacării de către departamentul juridic a acestei hotărâri prin care în mod evident fuseseră afectate în mod negativ interesele legitime ale unității administrativ teritoriale

În acord cu prima instanță, Înalta Curte reține că, prin modul în care au fost formulate acuzațiile împotriva inculpaților și raportat la faptele comise, aceștia nu pot fi trași la răspundere penală sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu.

Prin Decizia nr.405 din 15.06.2016 nr. 392 din 6.06.2017 Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art.246 din Codul penal din 1969 și ale art.297 alin.1 din Codul penal sunt constituționale doar în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Curtea Constituțională a statuat că principiul legalității incriminării impune ca doar legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar supunându-se sancțiunii penale. Deci, comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative, respectiv, prin ordonanțe și ordonanțe de urgență). În consecință, neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului.

Aceleași principii au fost reiterate și prin Decizia nr.392 din 6.06.2017 a Curții Constituționale.

Înalta Curte constată că, deși a expirat intervalul de 45 de zile de la data publicării Deciziei Curții Constituționale, legiuitorul nu a intervenit, până în

prezent, pentru a pune în acord prevederile art. 297 alin. 1 Cod Penal, cu dispozițiile constituționale.

Ca atare, se reține că sintagma din conținutul art. 297 alin. 1 Cod Penal (precum și al art.246 din Codul penal din 1969) ”îndeplinește în mod defectuos” este constituțională numai în măsura în care înțelesul său echivalează cu sintagma ”îndeplinește prin încălcarea legii”, iar încălcarea vizează un act de reglementare primară, adică o lege sau o ordonanță de guvern.

Aceasta înseamnă că orice acuzație având ca obiect o faptă cu privire la care se pretinde că au fost încălcate îndatoririle de serviciu va putea angaja răspunderea penală a subiectului activ numai dacă nerespectarea acestor obligații a avut loc prin încălcarea legii, în accepțiunea stabilită de Curtea Constituțională în considerentele deciziei anterior citate (legislație primară - legi și ordonanțe sau ordonanțe de urgență).

Aplicând considerațiile teoretice mai sus expuse la cauza de față, Înalta Curte reține că inculpații sunt acuzați de încălcarea ”atribuțiilor de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală”.

În acord cu prima instanță, se constată însă că acuzația adusă inculpaților se raportează la prevederile unor hotărâri succesive ale Consiliului Local, fără a se arăta, în concret, care anume atribuție a fost încălcată prin redactarea și conținutul adresei cu nr. 26.701/10.11.2010, iar obligația de „*asigurare a respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor constituției, precum și punerea în aplicare a hotărârilor consiliului local*” la care se face referire în susținerea acuzațiilor, nu poate reprezenta o atribuție de serviciu a primarului, reglementată de legislația primară și care ar fi fost încălcată.

O astfel de interpretare, în sensul celei date prin actul de sesizare, este contrară deciziei Curții Constituționale și ar presupune că orice apreciere proprie asupra hotărârilor consiliului local sau punere în aplicare a acestora să fie încadrată în dispozițiile art.297 din Codul penal (art.246 din Codul penal din 1969), or tocmai riscul unei asemenea interpretări a fost avut în vedere de Curtea Constituțională atunci când a analizat compatibilitatea normelor penale criticate cu dispozițiile constituționale referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

În realitate, ceea ce li se reproșează celor doi este poziția procesuală manifestată prin acel înscris, Ministerul Public reținând totodată că adresa a fost invocată de către inculpata A. în considerentele sentinței civile amintite.

Instanța de apel reține totodată că nici prin motivele de apel nu au fost individualizate suplimentar atribuțiile prevăzute de legislația primară pretins a fi încălcate de inculpați.

Pe de altă parte, apărarea efectuată pe parcursul procesului civil nu s-a rezumat la adresa din data de, fiind depuse și întâmpinări în dosarul nr./310/2010 pentru termenul din 30 septembrie, în dosarul nr./310/2010 pentru termenul din 7 octombrie 2010 și în dosarul nr...../310/2010 , pentru termenul din 4 noiembrie 2010 - în care s-a solicitat respingerea acțiunilor și s-a arătat că oportunitatea vânzării unui teren proprietate privată o apreciază Consiliul Local - iar menționarea, la finalul adresei, a faptului că „rămâne la latitudinea instanței oportunitatea vânzării, în cazul în care solicitanții întrunesc

condițiile legale” nu este susceptibilă, doar prin ea însăși, de a produce consecințe juridice. De asemenea, deși a fost menționată la finalul hotărârii, nu a fost reținută ca argument de fapt și de drept pentru admiterea acțiunilor în considerentele sentinței civile nr. 1368/11.11.2010, soluția fiind argumentată prin raportare la actele dosarului și la hotărârile Consiliului Local ..., la dispozițiile art.123 din Legea nr.215/2001 și la cele ale art.969 din Codul Civil.

Instanța de apel nu va relua toate argumentele expuse în considerentele hotărârii atacate cu privire la valoarea juridică a adresei comunicate de Primăria Orașului ..., reținând doar faptul că aceasta nu are valoarea unui act de dispoziție și nu este rezultatul încălcării vreunei reglementări din legislația primară privind atribuțiile de serviciu ale celor doi inculpați.

De asemenea, Înalta Curte mai constată că în actul de sesizare nu s-a reținut în sarcina inculpatului B. împrejurarea că nu a fost declarată vreo cale de atac împotriva hotărârii anterior menționate. iar din actele dosarului nu rezultă vreo acțiune a inculpatului în sensul nepromovării căii de atac, astfel că nu poate fi primită susținerea Ministerului Public în sensul că, prin poziția procesuală manifestată prin adresa nr.26.701/10.11.2010, *unitatea administrativ teritorială a fost păgubită cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro) și au fost obținute foloase necuvenite de către reclamânții din dosarul civil sus-menționat și s-au creat premisele neatacării de către departamentul juridic a acestei hotărâri.*

Prin urmare, reanalizând actele și lucrările dosarului, prin prisma criticilor formulate în apel, cu referire la infracțiunea de abuz în serviciu, instanța de control judiciar constată că baza factuală, astfel cum a fost reținută de judecătorul fondului nu a suferit modificări, rămânând aceași și după administrarea probelor din apel. De asemenea, argumentele expuse pe larg în considerentele hotărârii cu privire la inexistența unei încălcări a unei atribuții de serviciu în sensul standardului obiectiv afirmat de Curtea Constituțională în cuprinsul Deciziei nr. 405/2016, fiind reținute dispoziții generale cu caracter de principiu care consacră rolul și locul primarului în administrația publică, precum și cu privire la natura juridică a adresei semnate de cei doi inculpați sunt corecte și justificate, astfel că faptele inculpaților nu pot constitui încălcări ale legislației penale.

Apelul exercitat în cauză de inculpatul B., prin care critică nelegalitatea sentinței Curții de Apel Ploiești sub aspectul temeiului achitării, este însă fondat, urmând a fi admis întrucât, deși s-a reținut că faptele inculpaților nu pot fi încadrate obiectiv în încălcări ale legislației primare și că adresa semnată de aceștia nu reprezintă un act de dispoziție, s-a dispus achitarea în temeiul dispozițiilor art.16 lit.b teza a-II-a din Codul de procedură penală- fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege.

Este adevărat că în hotărârea atacată au fost analizate și aspectele de natură a concluziona că faptele celor doi inculpați nu au fost săvârșite cu intenție, însă existența temeiului de achitare prevăzut de art.16 lit.b teza I din Codul de procedură penală, constând în lipsa prevederii faptei în legea penală, determină lipsa de relevanță a formei de vinovăție cu care a fost comisă o faptă aflată în afara ilicitului penal.

Pentru toate aceste motive și, având în vedere faptul că aspectele anterior relevate se referă la situația ambilor inculpați- B. și C. - apelul fiind declarat doar de cel din urmă, Înalta Curte va face aplicarea dispozițiilor art.419 din Codul de procedură penală și va extinde efectele apelului inculpatului B. și cu privire la inculpata C..

Pe cale de consecință, față de toate considerentele ce precedă, de motivele de apel invocate și văzând și dispozițiile art.421 pct.2 lit.a din Codul de procedură penală, Înalta Curte va admite apelurile declarate de inculpații A. și B. împotriva sentinței penale nr.167 din data de 20 decembrie 2017, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, în dosarul nr...../42/2016.

Va extinde efectele apelului inculpatului B. și cu privire la inculpata C., va desființa, în parte, sentința apelată cu privire la:

- soluția de condamnare a inculpatei A. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. 1 din Codul penal din 1969, raportat la art. 6 și art.7 din Legea nr. 78/2000

- temeiul achitării inculpaților B. și C. și, judecând cauza în aceste limite:

În baza art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală, raportat la art.16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, va achita pe inculpata A. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită prev. de art. 254 alin. 1 din Codul penal din 1969, raportat la art. 6 și art.7 din Legea nr. 78/2000.

Raportat la soluția de achitare pronunțată, va înlătura măsura de siguranță a confiscării speciale luată față de inculpata A. cu privire la suma de 500 euro, echivalent în lei la data plății efective și, în baza art. 404 alin. 4 lit. c din Codul de procedură penală, va dispune ridicarea măsurii sechestrului asigurător instituit asupra imobilului aparținând inculpatei A., respectiv asupra imobilului situat în

Va schimba temeiul achitării inculpatului B. pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin.1 din Codul penal, cu aplicarea art.5 din Codul penal, din cel prevăzut de dispozițiile art.396 alin.5 din Codul de procedură penală, raportat la art.16 alin.1 lit.b teza a II-a din Codul de procedură penală, în cel prevăzut de dispozițiile art. 396 alin 5 din Codul de procedură penală, raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I din Codul de procedură penală.

Va schimba temeiul achitării inculpatei C. pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 din Codul penal, raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin.1 din Codul penal, cu aplicarea art.5 din Codul penal, din cel prevăzut de dispozițiile art.396 alin.5 din Codul de procedură penală, raportat la art.16 alin.1 lit.b teza a II-a din Codul de procedură penală, în cel prevăzut de dispozițiile art. 396 alin.5 din Codul de procedură penală, raportat la art.16 alin.1 lit. b teza I din Codul de procedură penală.

În baza art.275 alin. 3 din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare avansate în cursul urmăririi penale și în primă instanță cu privire la inculpata A. vor rămâne în sarcina statului.

Va menține în rest dispozițiile sentinței penale atacate, în măsura în care nu contravin prezentei decizii.

În baza art. 421 pct.2 lit. a din Codul de procedură penală, Înalta Curte va respinge ca nefondat apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești împotriva aceleiași sentințe penale.

Cheltuielile judiciare ocazionate cu judecarea apelurilor declarate în cauză vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

Admite apelurile declarate de inculpații **A. și B.** împotriva sentinței penale nr. 167 din data de 20 decembrie 2017, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, în dosarul nr...../42/2016.

Extinde efectele apelului inculpatului **B.** și cu privire la inculpata **C..**

Desființează, în parte, sentința apelată cu privire la:

- soluția de condamnare a inculpatei **A.** pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. 1 din Codul penal din 1969, raportat la art. 6 și art.7 din Legea nr. 78/2000

- temeiul achitării inculpaților **B.** și **C.** și, judecând cauza în aceste limite:

În baza art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, achită pe inculpata **A.** (...) sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită prev. de art. 254 alin. 1 din Codul penal din 1969, raportat la art. 6 și art.7 din Legea nr. 78/2000.

Înlătură măsura de siguranță a confiscării speciale luată față de inculpata **A.** cu privire la suma de 500 euro, echivalent în lei la data plății efective.

În baza art. 404 alin. 4 lit. c din Codul de procedură penală, dispune ridicarea măsurii sechestrului asigurator instituit asupra imobilului aparținând inculpatei **A.**, respectiv asupra imobilului situat în

Schimbă temeiul achitării inculpatului **B.** pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin.1 din Codul penal, cu aplicarea art.5 din Codul penal, din cel prevăzut de dispozițiile art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza a II-a din Codul de procedură penală, în cel prevăzut de dispozițiile **art. 396 alin 5 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I din Codul de procedură penală.**

Schimbă temeiul achitării inculpatei **C.** pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 din Codul penal,

raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, din cel prevăzut de dispozițiile art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza a II-a din Codul de procedură penală, în cel prevăzut de dispozițiile **art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I din Codul de procedură penală.**

În baza art. 275 alin. 3 din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare avansate în cursul urmăririi penale și în primă instanță cu privire la inculpata A. rămân în sarcina statului.

Menține în rest dispozițiile sentinței penale atacate, în măsura în care nu contravin prezentei decizii.

Respinge ca nefondat apelul declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Ploiești** împotriva aceleiași sentințe penale.

Cheltuielile judiciare ocazionate cu judecarea apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție Serviciul Teritorial Ploiești și de inculpata A. rămân în sarcina statului.

Onorariile parțiale convenite apărătorilor desemnați din oficiu pentru apelanții inculpați A. și B. și pentru intimata inculpată C., în sumă de câte 217 lei, rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 13 iunie 2019.